

MESS sözleşmesinde taslaklar açıklandı: Şimdi metal işçisi konuşacak!

Sayfa: 5

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Eylül 2023 / Sayı: 168

Fiyat: 1 TL

Fabrikalardan Haberler:

Bursa Tofaş ve OYAK Renault, Gebze Smart Solar, Tuzla Chen Solar ve HT Solar, Gebze, Manisa ve Dilovası'ndan metal, Çerkezköy'den plastik fabrikalarından, Tuzla ve Yalova'dan tersane, Gebze'den kafe işçilerinden haberler

Sayfa: 2-4

Yaşadığımız ekonomik sıkıntı değil sınıf kavgasıdır

"Ya hep beraber ya hiçbirimiz" diyerek kazanılır!

Kavgada yumruk sayılmaz!

İktidar ekonomik sıkıntılardan bahsediyor. Doğrudur. İşçi, emekçi, köylü, emekli vergiden, zamdan, geçinememekten sıkıldı ve bunaldı. Ama eksik söylüyor iktidar. Sıkılan bunalan çoğunluğun karşısında, zenginliğine zenginlik katan azınlıktan bahsetmiyor. Onların kim olduğu belli. Son 1,5 yılda 750 milyar lira kâr eden bankalar. İktidarın Merkez Bankası ve Hazine'den kur korumalı mevduat aracılığıyla 600 milyar liraya yakın ödeme yaptığı para babaları. Ülke depremin yıkımını yaşamışken, emekçi halk hayat pahalılığı altında ezilirken yurtdışındaki off-shore hesaplarında halen 500 milyar doları olan patronlar sınıfı. Bitti mi bitmedi... Türk lirası değer kaybettiğinde Türkiye'nin işçisini ucuz çalıştırıp kâr eden Amerikan, Alman, İngiliz vb. emperyalist sermayesi... Türkiye Varlık Fonu'ndaki kamu varlıklarına ucuz çökmek için ellerini ovuştururan Körfez'in kralları, şeyhleri, emirleri...

İktidar bunlardan bahsetmiyor. Tam tersine Tayyip Erdoğan hepsini saraylarda ağırılıyor. Sanayi ve ticaret odaları, patron temsilcileri hepsi başının tacı. Batırıldığı ülkenin varlıklarını pazarlamak için Körfez'deki zenginlerin ayağına kadar gidiyor. Damadını Amerikan uçak gemisinde selfi çekmeye yolluyor. Ve... bayram değil seyran değil 6 yıl sonra bir IMF heyeti Türkiye'ye "teknik" bir ziyarette bulunuyor. Durum budur ve gayet açıktır. Bu sebeple biz yaşadığımız süreci iktidarın aksine "ekonomik sıkıntılar" olarak tanımlamıyoruz. Bu bir sınıf kavgasıdır. Bu kavgada sermayenin iktidarı sabredin diyorsa, bunun tek bir anlamı vardır. Emekçi halk daha çok yumruk yiyecektir. Erdoğan sabredin diyorsa, öbür yanağınızı çevirin demektir.

İktidarın aksine "ekonomik sıkıntılar" olarak tanımlamıyoruz. Bu bir sınıf kavgasıdır. Bu kavgada sermayenin iktidarı sabredin diyorsa, bunun tek bir anlamı vardır. Emekçi halk daha çok yumruk yiyecektir. Erdoğan sabredin diyorsa, öbür yanağınızı çevirin demektir.

Sınıf kavgasında bizdenmiş gibi görünüp karşı tarafa çalışanları, kavgada ayırma bahanesiyle elimizi kolumuzu bağlamaya çalışanları iyi tanıyalım. Kim mi bunlar? İşte kamu emekçilerini enflasyona ezdiren sözleşme tiyatrosunda figüranlık yapan Memur-Sen! İşte Erdoğan'ın Kemal Derviş'i olan İngiliz Mehmet'in amigoluğunu yapan, Amerika'dan ithal edilen ekonomi kurmaylarını öve öve bitiremeyen CHP'siyle, İyi Partisi'yle düzen muhalefetine partileri! MESS sözleşmeleri başlıyor. Taslaklar açıklanıyor. Her kim işçinin yanındaymış gibi gözüktük "ama grev yasağı olabilir" diyerek işçinin gözünü korkutuyorsa, yüzde şu kadara bağlanırsa, bu kadarı kurtarır diye algı operasyonları ile işçinin beklentisini aşağı çekmeye çalışıyorsa onlar! Metal işçisi grev yasağını grevle yırtmıştır. Kamu emekçisi grev hakkını fiili grevlerle kazanmıştır. İşçi sınıfı sabır ve sebat gösterecekse, zorluklara katlanacaksa bunu iş, aş, hürriyet için mücadelede yapacaktır. Onun dışında sabredin, katlanın diyen kim varsa karşı tarafa çalışmaktadır!

Kavgada yumruk sayılmaz. İşçi sınıfının kavgadaki yöntemi bellidir. Sanayiden hizmet sektörüne, tersanelerden kamu emekçilerine kadar sömürüye, ezilmeye karşı gidilecek yol işgaldir, grevdir, direniştir. Her işyerinde her fabrikada her tersanede bu yöntemleri en etkili, en örgütlü kullanan, birlikte hareket edebilen bir nebze olsun sömürü çarklarına çomak sokabilir, bir nebze olsun hak elde edebilir. Ama mesele işyerleriyle sınırlı değil. Büyük bir ekonomik kriz var. Bunun faturasını kimin ödeyeceği sınıfların topyekün karşı karşıya geldiği alanda, yani siyasette belirlenecek. Kapitalistler için verecek tek kuruşumuz yok! Krizin bedelini kâr rekorları kıran bankalar, milyarlarca dolar serveti olan patronlar ödemeli!

Sınıf siyaseti sandığı beklemez. Yerel seçimlerde de işçi sınıfı kendi bağımsız siyasetini izlemedikçe, hangi partinin müteahhitleri ranttan pay alacak diye sandığa atılacak oylarla hiçbir şey değişmez. İşçi sınıfı, kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz diyerek işyerlerinden başlayan mücadeleyi ulusal düzeye taşımalı. Kamu emekçisi sokağa iniyorsa işçi yardımı koşmalı. MESS'e karşı metal işçisi grev dediğinde tüm emekçi halk bu grevi kendi grevi gibi sahiplenmeli. Yeri geldiğinde işçi sınıfı bir bütün olarak gücünü genel grevle genel direnişle ortaya koymaya hazırlanmalı.

Tuzla Chen Solar fabrikasından bir işçi

Birlik olmaktan başka çaremiz yok! Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

Merhaba Arkadaşlar, Yaklaşık 11 aydır Chen Solar firmasında çalışmaktayım. İşe başladığım zamanda fabrikada sendika sözleşmesi yeni imzalanmıştı. Burada bizden önce çalışan arkadaşlarımızın onurlu ve

dik duruşları sayesinde yeni başlayanlar olarak sözleşmenin nimetlerinden yararlandık.

Ama bu imkânların kolay kazanılmadığını, birçok zorluklar çekildiğini hep beraber dinledik. Onlar bize

birlik olmanın nasıl bir güç olduğunu sürekli dile getirdiler. Ben daha önce sendikacı bir firmada çalışmadım ve sendikacı olmanın nasıl bir güç olduğunu bilincinde değildim. Şu an fabrikada sıcaklık başta olmak üzere belli başlı problemlerimiz var. Biz de bu sorunların çözülmesi için eylem yapma kararı aldık. Fabrikamızda bizim dönüşüm dediğimiz bir uygulama vardı. Mola saatlerinde yan-

yana olan istasyonlarda çalışan iki kişiden biri molaya çıktığında diğeri onun makinasına da bakıyordu. Bu şekilde bir yandan üretim devam etmiş oluyordu diğer yandan biz de molalarımızı birkaç dk uzatıyorduk. İlk adımımız dönüşümleri kesmek oldu çünkü dönüşüm yapmak mecburiyetinde değiliz. Bir gün sonra patron baş temsilcimizle görüştü ve tuvalet sorununu hızlı bir şekilde çözeceklerini, sıcaklık sorunu için de projeler çizildiğini onları değerlendireceklerini söyledi. Tuvalet yapılmasına başlandı fakat sıcaklık sorunu için somut bir adım atılmadıkça biz dönüşüm yapmamaya devam edeceğiz. Gücümüzün farkında olduğumuz sürece önümüzde hiçbir engelin duramayacağını biliyorum. Çözümü kavuşmasını istediğimiz sıcaklık ve diğer sorunlarımız için ufak bir eylemle bile patrona bu konularda geri adım attırdık. Bu bile bizim gücümüzün küçük bir göstergesiydi. Birlik olmak dik durmak verilmeyen haklarımızı almamızı ve çalışma koşullarımızı iyileştirmemizi sağladı. Emegi için alinteri dökenlere selam olsun. Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

Bursa OYAK Renault fabrikasından bir işçi

MESS'e karşı sendikalar birlikte hareket etmeli!

OYAK Renault'ta revizyon dönemi sona erdi. Üretime kaldığımız yerden devam ediyoruz. Birçok kişi iznini hayat pahalılığından dolayı iyi geçiremediğini söylüyor. Kimi memlekete gidemediğinden şikâyetçi, kimi tatil yapamamaktan şikâyet ediyor. Koca bir yıl boyunca çalışıp, gecemizi gündüzümüze katıyoruz. Ama maddi koşulların kötü olmasından dolayı hiçbir şey yapamıyoruz. Hepimiz aynı durumla karşı karşıya kalıyoruz. Ülkemizde ve de dünyada gezilip görülebilecek çok güzel yerler varken, evden dışarı bile çıkamıyoruz. Hayat pahalılığı zenginleri daha zengin ederken işçi sınıfı için bırakalım tatili, meyveyi sebze, eti sütü bile lüks haline getirdi.

30 Ağustos günü 3 işçi arkadaşımızı taşıyan servis, Botanik Park yakınlarında kontrolünü kaybederek yön tabelasının bulunduğu direğe çarparak trafik kazası geçirdi. Yaşanan trafik kazasında yaralı olarak hastaneye kaldırılan Mustafa Yiğit hayatını kaybetti. Kazada yaralanan İlker Gündüz ve Oğuzhan Işık ise sevk edildikleri hastanede ilk tedavilerinin ardından taburcu oldu. Vefat eden arkadaşımızın ailesinin acısını paylaşıyor ve sabırlar diliyoruz. Tüm işçi sınıfı olarak hepimizin başı sağ olsun. 2017'de dört arkadaşımızı daha trafik kazasında kaybetmiştik. Servis şirketi kâr elde etmek için yaşlı emekli insanları sigorta ödememek için şoför olarak işe alıyor. Servis şoförlerine verilen ücreti gençler kabul etme-

diği için ister istemez yaşlılar kabul ediyor. Gençlerle yaşlıların görüş mesafesi, refleksi bir değil. Ayrıca iş yükü de çok fazla, az kişi ile çok iş yapıyorlar. Gece gündüz demeden direksiyon başındalar. Şirketin kâr hırsı yüzünden şoför de işçi de hayatından oluyor. Emekliler yetiremediği emekli maaşı yüzünden geçinmek için kötü koşullarda hayatı pahasına çalışmak zorunda kalıyor. Servis şirketlerinin denetlenmesi gerekir. Bu durum görmezden gelinemez!

MESS sözleşme taslağı sonunda açıklandı. Türk Metal'den önce Birleşik Metal'in taslağı açıklandı. Fabrikada genel düşünce taslağın hepsinin alınması halinde iyi olur şeklinde oldu. Türk Metal'in de aşağı yukarı benzer bir taslak açıklayacağı beklendi. Ama Türk Metal taslağı açıklanınca fabrikada tepki oluştu. Mesele sadece zam oranının düşük olması kayıplarımızı karşılamaması değil. Eş ve çocukların sağlık sigortasına eklenmemesi, gelir vergisinin sabitlenmesi konusunda hiç çalışma olmaması da var.

İmza atılana kadar 5 bin lira avans da kabul görmüyor. Önden bir miktar zam alınıp saat ücretlerine eklenerek kalıcı olması isteniyor. Bu tepkileri yine yemekhanede çatal bıçak vurma eylemi yaparak gösterdik. Ama sendikacılar fabrikada yoktu. Daha önce taslak açıklanırken ellerinde megafonla açıklama yaparlardı. Bu sefer işçinin karşısına dahi çıkmadılar. Onlar da farkında yani durumun.

İşçiler olarak "bir şey olmaz, satarlar yine" deyip bir kenara çekilmek olmaz. Üç sendikamızın üyesi olan işçiler olarak neler yapabileceğimizi konuşarak, sendikalarımıza baskı yapıp, en yüksek zam oranını ve hakları elde etmek için birlikte mücadele etmeleri için zorlamalıyız. Sonuçta Türk Metal'in bile taslağının tamamını alması için greve gidilmesi gündeme gelecek. Grev yasağı tehdidi olacak. Grev yasağını ancak diğer sendikalarla işçilerle birlikte aşabiliriz. Türk Metal engel olursa gerekirse onu da aşarız.

Manisa'dan bir metal işçisi kadın

Sendikaya üye olmak yetmez, sahip çıkıp denetlememiz gerek!

Merhaba sınıf kardeşlerim, bu sayfalarda işçi arkadaşlarımızın sorunlarını, iş yerlerinde yaşadıkları sıkıntıları, geçim derdini hep okuyoruz. Mücadele etmek, örgütlenmek ve sendikalaşmanın öneminden bahsediyoruz. Ben bugün en az yukarıdakiler kadar önemli ve mücadelemiz için hayatı olan başka bir durumdan bahsetmek istiyorum. Fabrikamızda bu sene sözleşme dönemi geldi. 3 senede bir yapılan sözleşme, sözleşme arası sürenin fazla olması iki sözleşme arasında işçiler olarak elimizin kuvvetsizleşmesine sebebiyet veriyor. Komitenin etkin bir şekilde işletilmemesi, temsilcilerin de etkinliğini ve dolayısıyla taleplerimizin daha gür bir sesle yankı bulmasını engelliyor. Sözleşme zamanlarını meydan muharebelerine benzetebiliriz, aslında muharebeye daha kalabalık, üretimden gelen gücümüzle daha kuvvetli girmemiz gerekirken, örgütsüz ve hazırlıksız olmamız muharebeyi kazanmamızı zorlaştırıyor. Kelimenin tam anlamıyla gün be gün patronlarla bir savaş içindeyiz. Bu savaşa güçlü girmek ve kazançlı çıkmak istiyorsak, sendikacıyız, sendika gerekeni yapsın demememiz lazım. Ücretten diğer sosyal haklara kadar gerçekten kazanacağımız bir sözleşme istiyorsak, üye olduğumuz sendikalarda daha etkin olmalı, taleplerimizi yan yana gelip tartışmalı, gerekirse sendikamızı da denetleyecek gücü kendimizde hissetmeliyiz. Gümbür gümbür girilmesi gereken bir sözleşme dönemine omuzlarımız düşük girersek baştan mağlubiyeti kabul etmişiz demektir. MESS sözleşmesi mücadelesine ve diğer TİS dönemine giren işçi arkadaşlarıma mücadelelerinde başarılar diliyorum. Unutmayalım, haklarımızı vermeyecekler, biz alacağız!

Bursa Tofaş fabrikasından bir işçi

Hükümete güven yok, patrona güven yok, Türk Metal'e güven yok! Kendimize güvenmekten başka çare yok!

Tofaş'ta 2023 revizyon döneminin bitmesine üç gün kaldı. İzine çıktık bir hafta dolmadan para suyunu çekmeye başladı. Tatili bırakalım ailesini görmek için memlekete gidemeyenler var. Bir haftalık gidiş geliş bilet fiyatları bir maaşa denk geliyor. O kadar çalışıp, didiniyoruz, memlekete dahi gidemiyoruz. Bizler üretiyoruz, çalışıyoruz gecemizi gündüzümüze katıyoruz ama bir hafta tatili bile borç yaparak yapabiliyoruz. Çok borcu olanlar da revizyon dönemini evde geçiriyor ya da çalışmak zorunda kalıyor. Sendikamızın da bu durumla pek ilgilendiği yok açıkçası. Patron deseniz zaten umurunda değil. Modern kölelik gibi bir sistem var şu anda Türkiye'de!

Ekonominin kötü oluşunun faturası yine işçilere, emeklilere, memurlara kesiliyor. Sanki ekonominin bu duruma gelmesinde biz suçluyuz! Devleti yönetenler ise kendi lükslerinden vazgeçmeyip, bize tasarruf yapmaktan bahsediyorlar. Suç bizde onları seçen biziz, her şeye boyun eğen ses çıkartmayan da biziz o yüzden bu durumdayız!

Alın terimizi, hakkımızı bile savunamıyoruz. Korkular kaygılar bizi geçim derdine düşürdü. Herşeyi kısmamıza, temel ihtiyaçlarımızı en aza indirmemize rağmen yine de ay sonunu getiremiyoruz. Demek ki, bu böyle gidemez. Artık değiştirmemiz lazım bir şeyleri. Gücümüzü birleştirip, mücadele etmekten başka çaremiz yok! Bu güç de işçi ve emekçi sınıfında var. Gücümüzün farkına varmalıyız.

Tofaş'ta, yıllık izinden sonra zorlu bir süreç ile karşı karşıya olacağız. 2023 toplu iş sözleşmesi başlıyor. Her dönem olduğu gibi Türk metal sendikasına güven yok! Her dönemde grevimizi yasaklayan hak aramamızı engelleyen hükümete güven yok, patronlara hiç güven yok! Kendimize güvenmekten başka çaremiz yok!

Tuzla HT Solar'dan bir işçi

Yeni Bekaert'ler, yeni Schneider'ler, yeni Kaveller!

Merhaba dostlar ve yoldaşlar. Yaklaşık 150 bin işçiyi kapsayan MESS sözleşme görüşmeleri Eylül ayıyla birlikte başlıyor. Bu sözleşmenin sonuçları sadece 150 bin işçiyi değil memleketin işçi sınıfı olarak milyonlarcamızı etkileyecek. O yüzden meseleye sadece bir grup toplu iş sözleşmesi olarak değil tüm sınıf adına çarpışılması gereken bir mevzi olarak bakmak zorundayız. 2015'te Bosch'u, Renault'yu, Tofaş'ı, Arçelik'i ve daha niceisini kapsayan metal fırtınadan beridir grev hakkımız gasbedilmekte ve sözleşmeler böyle adaletsiz bir ortamda imzalanmakta. Geçmiş dönemlerde mücadele araçlarından yoksun bırakılan binlerce işçinin iradesi bir gece yarısı kurulan masalarda gasbedildi, Türk Metal'in işçiyi tatmin etmekten uzak sözleşmeleri yıllarca bu şekilde

kabul ettirildi.

Ancak son dönemlerde rüzgârın döndüğünü gördük. Geçtiğimiz sene MESS fabrikaları ve bazı münferit fabrikaları kapsayan ek zam mücadeleleri saatlik ücretlere yapılan zamlarla birlikte kazanımla sonuçlanmıştır. O mücadelede "MESS ek zam vermez, hele saatlik ücretlere hiç vermez." ezberi bozulmuş, asgari ücret dayatmasına karşı önlem alınmıştır. Bunun yanında mücadeleciler Bekaert işçileri grev yasağı dayatmasını hiçe sayarak çetin bir mücadeleye girişmiş ve hakkını söke söke alarak yol gösterici bir rol oynamıştır. O yoldan bayrağı devralan MESS enerji grubuna bağlı Schneider işçileri ise aynı şekilde grev yasağı kararını tanımayarak verdikleri fiili mücadele ile hem ekmeğini büyüttü hem de hürriyet mücadelesine cesaret verici bir katkı yapmış oldu.

Biz de HT Solar fabrikası olarak MESS'e bağlı işçi kardeşlerimizle eş zamanlı sözleşme görüşmeleri sürdürüyoruz. Geçmişte verilen ek zam mücadelelerine rağmen ücretlerimiz hem enflasyon hem de asgari ücret zamları altında ezim ezim ezildi. MESS'e bağlı işçilerin ortalama ü-

reti ikramiyelerle brüt 16 bin TL'ye çakıldı, 5-10 yıllık işçilerin bile saatlik ücretleri asgari ücret seviyelerine geriledi. Bizde de durum daha farklı değil. Birleşik Metal-İş sendikası bu tabloyu gözeterek sözleşme taslağını hazırladı. İlk 6 ay ortalama yüzde 140'ı bulacak ücret artışının yanında vergi dilimini yüzde 15'e sabitleme, ikinci ve üçüncü 6 ay için enflasyon üzerine 8 puan ve asgari ücrette yaşanacak olağan dışı artışa karşı koruma maddesi gibi maddeler var. Yoksulluk sınırının 39 bin TL'ye ulaştığı memleketimizde bu sözleşmenin tamamını alsak bile gerçek bir refaha ulaşamayacağımız açık. Ancak ekisiyle bu taslak artık kırmızı çizgi olarak belirlenmeli, patronların bu taslaktan çok daha düşük teklifleri bize dayatacağının bilincinde şimdiden grev irademizi ortaya koymalıyız. Yeni Bekaert'ler, yeni Schneider'ler ve yeni Kavel'ler için sendikalarımızı derhal harekete geçirmeli, sözleşmemize sahip çıkmalı, grev fonlarının grev için kullanılmasını gündeme getirmeli ve devletin olası yasaklarına karşı toplu bir şekilde greve çıkacak iradeyi ortaya koymalıyız. Ancak bu şekilde döner işçilerin makus talihi!

Gebze Smart Solar fabrikasından bir işçi

İstibdadın sopasını kullanan patronlar

Dostlar merhaba. Ben Smart Solar fabrikasında çalışan bir işçiyim. Altmış günlük Toplu İş Sözleşmesi sürecimiz bitti ve arabulucu sürecimiz başladı. Bu süreçte öğrendiğimiz bir şey daha oldu: Ne sendikamıza örgütlenme sürecinde ne de patronu masaya getirme sürecinde bir an olsun mücadelemizden taviz vermeden ekme kavgamıza sahip çıkmak. Sendikamızı kırmak, bizi örgütlü gücümüzden vazgeçirmek için her türlü işçi düşmanı yöntemlere başvuran patronumuz şimdi de bizi düşük ücretli bir sözleşmeye razı etmek istiyor.

Seçimlerin öncesinde ve sonrasında hayat pahalılığının arttığı, memleketin her yerinde ve her sektöründe patronlarla mücadeleye giren işçiler ve onların hayatlarını geçindirmek için ölüm-kalım savaşı verdiği bir memlekette düşük ücretlere razı olmak ölüm-kalım ikileminde ölüme göz yummak anlamına geliyor.

İşçilerin yaşadığı tüm bu ekonomik sorunlar bugün ekonomiden sorumlu

Mehmet Şimşek'in eseri değil sadece. Zenginlerin daha zengin yoksulların daha yoksul olduğu bu sömürü sistemi ülkeye yeni gelmiş de değil. Dün de bizi sömürerek zenginliğine zenginlik katanlar aynı yerde bugün de işçiler aynı yerde. Aradaki fark biz işçilerin geçmişe göre daha örgütsüz olması patronlarınsa örgütsüzlüğümüzü fırsat bilerek daha cüretkar saldırılarda bulunması.

Bugün patronumuzu yıllara yayılan başarılı mücadeleler sonucunda TİS masasına getirdiğimiz halde sözleşme taslağımızı kabul etmeyip daha düşük ücretle TİS imzalamamızı bekliyorsa, bu durum memleket çapında istibdadın

patronların emrine amade olmasındandır. Bunun en büyük iki örneği var: grev yasakları ve yüksek hakem kurulu.

İşçiler patronlarla TİS masasında anlaşamadığında son MESS sürecinde grev yasaklarına ve bu yasakları ayaklarının altına alan işçilere şahit olmuşuk, bir de yüksek hakem kuruluyla devletin "devlet baba" rolüne girerek kendi taslağını TİS masasına dayatması örnekleri var ve bu örneklerde yüksek hakem kurulu hiçbir zaman işçilerin lehine bir taslak ile TİS sürecini bitirmemiştir.

Bir yandan enflasyon, diğer yandan yakın gelecekte işsizlik dalgası beklentisi, patronların istibdadın sopasıyla korunduğunu da eklersek işçilerin mücadelesi ne sendikaya üye olmakla biter ne TİS masasına patronu getirmekle biter, bu mücadele biz işçilerin bu sömürü sisteminin her çarkını kırarak şekilde örgütlenmesiyle yani MESS den başlayarak patronların tüm olanaklarını, örgütlerini parçalayana kadar bitmeyeceği kesin.

Gebze'den metal işçisi bir kadın

İşçiler siyasete!

Merhaba yoldaşlar. Gebze'de bir metal fabrikasında çalışıyorum. Son zamanlarda fabrikada gündemlerimiz kendi fabrikamız dışında, ekonomi ve siyasi partilerin güvenilirlikleri. Arkadaşlarımız artık oy verecek parti bulamadıklarını söylüyorlar. Devrimci partiler akıllara bir seçenek olarak gelmiyor. Sebep belli, burjuva ideolojisi sürekli olarak sosyalizm karalıyor. Hâlbuki biz işçilerin bu düzenden tek kurtuluşu sosyalizmdir. Bu da bizlerin siyasi partilerde örgütlenmesinden geçiyor. Ülke gündeminden bıkmış bazı dostlardan "siyaset yapmayalım" gibi laflar duyuyorum bazen, aksine bizim siyasete yumruğumuzu vurmamız lazım. Kapitalizmin geldiği noktayı konuşuyor olmamız lazım. Dünyanın içinde bulunduğu dönemde bilim ve teknolojinin ulaştığı tüm gelişmelere rağmen dünya halklarının, biz

emekçilerin yaşam mücadelesinde maruz kaldığı sefil koşullardan kurtulmanın yöntemini konuşmamız lazım. Biz işçiler emperyalist ve kapitalist devletler tarafından sistematik olarak kurtuluş yolumuz olan sınıf mücadelesinden, sosyalizm biliminden, yönteminden uzak tutuluyoruz. Biz devrimci işçilerin Türkiye'den örnek vermemiz gerekirse, milliyetçilik, İslamcılık gibi sınıfımız içinde yaygın olan tüm politik farklılıklara rağmen istikrarlı bir şekilde mücadelemizi yaimamız lazım. Bazı "gerici" düşüncelere sahipler diye sınıfımıza sırt çevirmek Türkiye işçi sınıfını sömürüye ve karanlığa hapsedektir. Sosyalistlerin gündemi ne kimlik siyaseti, ne de seçimler olmalıdır. Hedefimiz sınıf mücadelesini yükseltmek olmalıdır. Kurtuluş sosyalizmdir, sosyalizm devrimci işçilerle gelecektir. Buna giden yol örgütlenmekten geçer, fabrikaları, sendikaları devrimcileştirmekten, mücadeleciler hale getirmekten geçer. Bu yüzden dostlar, işçiler siyasete, işçiler Devrimci İşçi Partisi'ne!

Manisa OSB'den bir metal işçisi

Patronların korktukları başına gelecek, bir araya geliyoruz!

Merhaba, ben Manisa organize sanayi bölgesinden, iki ay önce girmiş olduğum bir fabrikadan sizlere yazıyorum... Kısaca şartlarından ve kurdukları sistemden bahsetmek istiyorum. Anlaşmalı oldukları dört ayrı taşeron firması bulunmakta, bununla birlikte taşeron firmalarının kendi bünyelerinde girişlerini sağladıkları işçilere, birbirlerinden farklı maaşlar vererek içerdeki işçiyi bile birbirinden ayırıyorlar ve içerdeki memnuniyetsizlik kaçınılmaz oluyor. Örneğin A firmasındaki Ali 14 bin TL alıyorsa B firmasındaki Ali 12 bin TL alıyor. Dolayısıyla bizi bizden bile ayırıyorlar. Kadroya geçiş sözleşmeleri 2+2+2 olarak belirlenip uygulanıyor ve ikinci ayda kadroya girebilmek için bu süre zarfında işimizi iyi yapıp yapmadığımızdan ziyade, kendi egolarını tatmin edip edemediğimize ve kendi kişisel çıkarları doğrultusunda her denileni yapıp yapmadığımızı bakarak kadroya aldıklarını görüyorum ne yazık ki. İşçi temsilcilerinin de, patron ve müdürlerle birlikte olduklarını görüyorum. Aralarından su sızmayacak şekilde, zaten bahsettiğim bu işçi temsilcilerini de ken-

dileri seçiyor... Her iki tarafa da kendi tanıdıkları adamları aday gösterip bizlere imza ile seçtiriyorlar ve dolayısıyla her halükarda onların istedikleri adamları seçmiş oluyoruz.

İşe ilk girişte aldığımız üç günlük iş sağlığı güvenliği eğitiminin sonunda insan kaynakları özellikle gelip, bizleri sendikal faaliyetlere bulaşmamamız konusunda kibar bir dille uyarıyor... Haklarımızı yediklerini, sendikanın içeri girmesinden ne kadar korktuklarından anlayabiliyoruz ama elbet korktukları başlarına gelecek ve bu onlar için kaçınılmaz bir son olacak. Şimdilik içerde, öncesinde iki ayrı grubun ilerlediği daha sonra iki ayrı grubun birleşerek organize bir şekilde sendika işini yürütüklerini ve çok güzel bir şekilde ilerlediğimizi söyleyebilirim. En yakın zamanda olumlu bir sonuç elde edebileceğimize inanıyoruz. Son olarak da bu olumlu ilerleyen sendika faaliyetimizi yazdığım bu yazıda, okurken yüzünde tebessüm oluşan ve kazanabileceğimize inanan bütün işçi ve emekçi kardeşlerime şimdiden selam olsun.

Dilovası'ndan bir metal işçisi

Birleşen işçiler yenilmezler

Merhaba dostlar. Ben Dilovası'nda çalışan bir metal işçisiyim. İşçi sınıfı olarak fabrikalarda örgütlenmek, sendikalaşmak ekmeğine ve onuruna sahip çıkmak isteyen bizler için zorunluluk haline geldi. Bize dayatılan sefalet ücretlerinden kötü fabrika koşullarına, verilmeyen haklardan güvensiz işlere, mobbinglere kadar tüm sorunlarımızla ancak birlik olarak sendikalaşarak baş edebiliriz. Öyle bir düzen kurulmuş ki elbette sendikaya üye olunca emekçilerin sorunları tek başına çözülmüyor. Biz işçiler sendikalarımıza üye olmakla kalmamalı, sendikaya sahip çıkmalı, denetlemeliyiz! Sendikal krizi masa başında değil fabrikalarda ve işyerlerinde çözmemiz lazım! Patronlar da sendikaların, işçilerin üretimden gelen gücünün farkındadır. Kendine tehdit olarak gördüğü mücadeleciler sendikalara karşı sarı sendika getirmek onlar için kurtuluş olabilir. Bizler işçi sınıfı olarak ne patronlara ne de sarı sendikalara boyun eğmemeliyiz, 2015'teki metal eylemlerinde olduğu gibi. İşçinin gücü üretimden gelir. Bu gücü kaptırmamak da yine işçinin elindedir. İşçi haklı ve meşru zeminde, birlik ve beraberlik içinde üretimden gelen gücünü kullandığında bunun önüne geçebilecek bir kuvvet yoktur. Bunun en güzel örneğini bize istibdadın grev yasağına, sarı sendikanın grev kırıcılığına karşın fiili greve giden Bekaert işçileri gösterdi. Hem yakın zamandaki hem de tarihimizdeki örneklerde kazanan hep mücadeleyi ileri taşıyanlar, grev hakkına, üretimden gelen gücüne, örgütlülüğüne sahip çıkanlar oldu! Şanlı işçi sınıfı tarihimizde Kaveller, 15-16 Haziranlar, madenci grevleri var. Yakın tarihimizde istibdadın grev yasağına rağmen fiili grevlerle kazanılmış Bekaert, Schneider grevleri var. Kartonsan'da hem ek-

meğine hem de grev hakkına sahip çıkarak kazanan işçiler var. Bizler işçi sınıfı olarak ne patronların boyunduruğu altına gireceğiz ne de sarı sendikaların arkamızdan iş çevirmesine göz yumacağız. Tabandan mücadeleye sendikalarda bürokratların değil işçilerin sözünü geçireceğiz. Onlar bir avuç bizler ise milyonlar, güçlü olan bizleriz. İşçiler açken ne patronlara ne de sarı sendikalara huzur yok!

Tuzla'dan bir tersane işçisi

Tersane işçileri olarak örgütlenmek için ne yapmalı?

Yoldaşlar hepimize merhaba. Ben Tuzla tersaneler bölgesinde çalışan bir işçiyim. 17 yaşından beri gemi sanayi ve tersaneler bölgesinde çalışmaktayım. 17 yaşından beri bu rezalete ve güvencesizliğe şahit olmuştum.

Size benim çalışmış olduğum tersanenin başlıca sorunlardan bahsetmek istiyorum (aslında genel sorunlar). Öncelikle işçiler toz maskesi istediği zaman maaşlarından kesiliyor. En temel haklarımızdan biri olan iş güvenliğini talep etmek bile işverenlerimizin zoruna gidiyor (kârlarını çok az etkiliyor olmasına rağmen bize bunu çok görüyorlar). 21. Yüzyıl olmasına rağmen maaşlarımızın bir kısmını hala elden almaktayız. İş güvenliği ise sadece kafamızda baretin olmasından ibaret (bu da tamamen göstermelik bir şey). Sözde iş güvenliği tetkikleri yapılıyor ve hukukten güvence altına alınmış böyle bir hakka sahibiz. Ama bürokratlarımız o kadar sahtekâr ki bu tetkikleri tamamen göstermelik şekilde gerçekleştiriyorlar. Sözde iş güvenliği dediklerinin ismi var cismi yok. Ağır ve güvensiz koşullarda düşerek ölen işçi bir kardeşimizin cesedine güvenlik kemeri takılmaya çalışılarak işverenlerin sorumsuzluklarının içinden sıyrılmaya çalıştığını görmedik mi?

Çalıştığım tersanede yakın zamanda bir işçi kardeşimiz hayatını kaybetti. Yetersiz iş güvenliği, tersane idare ve amirlerinin işçilere her

işçi aceleye getirmeleri hususunda baskı yapması, patronların kâr ve rant uğruna canları hiçe sayması gibi nedenlerden canlarımızı hiçe sayıp çalışıyoruz. Peki, karşılığında aldığımız şey ne? Bitkinleştirici, aşırı ağır koşullarda her gün 10 saat mesai. Kaçımız bu kadar mesainin ardından iyi bir para, hiç değilse ekmeğimizi alacağımız bir para kazanıyoruz? Her gün yanımıza uğrayan patronlar zam ayında gözükmez olup, gelse bile selam veremez oluyorlar.

Peki, bu rezil ve kepaşe düzenin son bulması için ne yapmalıyız yoldaşlar? Öncelikle Tersaneler bölgesini örgütleyip genel greve çıkmak bizim için birçok kazanç ve neredeyse bir devrim demektir. Daha sıkı bir iş güvenliği, daha makul ve yüksek (hak ettiğimiz) bir ücret, daha düşük saatli ve insancıl bir mesai. Peki, bunu yapmak neden bu kadar zor? Cevabı basit; taşeronluk sistemi olduğu sürece bizim işçiler

olarak örgütlenmemiz elbette güçleşecektir. Güvencesiz istihdam sorunu, güvencesiz istihdam yaratarak patronların işçi alımı yapıp 5-6 ay sonra işi bitince kovup göndermesi, tersaneler bölgesinde hatta genel olarak sanayi bölgelerinde yaşanan sıradan olaylardır. Bir diğer mevzu ise çok ağır sanayi koşullarında çalışıyor olmamıza rağmen ağır sanayi işçisi olarak sayılmıyor olmamız.

Hepimiz biliyoruz ki bir birey olarak mücadele etmek pek etkili olmayabilir, ancak birlikte hareket edersek gücümüzü artırabilir ve daha etkili bir şekilde taleplerimizi iletebiliriz. Ve hepimiz biliyoruz ki tersaneler bölgesinde genel bir grev yaparsak taşeron patronları, tersane patronları tir tir titreyecektir. Sendikalar tersane kapısına sadece bir işçi kardeşimiz vefat ettiğinde gelmemeli. Propaganda, bildiri, mitinglerle işçilere haklarını öğretmeye yarayacak eğitimler vermelidirler.

Yalova'dan bir tersane işçisi

İnsanca çalışmak için ayrı gayrı demeden örgütlenelim!

Herkese merhaba arkadaşlar; ben Yalova'da bulunan Sertaş Tersanesinde çalışıyorum. Tersanede çalışmak, hele hele taşeronda çalışmak deyim yerindeyse kelle koltukta çalışmak demek. Sizlere tersanelerde çalışmanın zorlukları ve AKP'nin tersane bölgelerini tersane patronlarına nasıl dikensiz gül bahçesine dönüştürdüğünü, yaptıkları kıyakları anlatayım.

Daha önce tersane sektörü ağır sanayi koluna giriyordu. Ağır sanayide çalışmak demek; işçinin sigortası aldığı maaş üzerinden yatırılıyordu, daha erken emekli olabiliyordu. AKP hem tersane sektörünü ağır sanayi kolundan çıkardı hem de taşeronlaşmanın önünü açtı hatta taşeron sistemi AKP ile beraber zirveyi gördü. Taşeron sistemi ile çalışmak daha ucuz daha az iş gücü ile daha çok iş yapmak, daha çok kâr demek patronlar için.

Sertaş Tersanesi genellikle gemilerin tamir bakımını yapıyor. İş Sağlığı ve Güvenliği (İSG) sadece göstermelik oluyor. İSG tedbirlerini tam sağlamak hem maliyet hem de daha az iş demek oluyor. Bu da tersane patronlarının ve taşeronların işine gelmiyor. Sertaş Tersanesinde sadece 3 İSG çalışanı var. Onlardan

bir tanesi de İSG müdürü. İSG'nin görevi iş cinayetlerini, iş kazalarını durdurmak. İşçiler için tehlike arz edecek durumlarda işi durdurmak, çalışmaya müsait olmayan ortamları öncesinde çalışmaya hazır hale getirmek, tanklarda gaz ölçümü yapmak vb. Geçen günlerde bir gemide balast tankında çalışma yaptık tankın içi çamur doluydu ve mikroplu çamurdu. Bir işçi arkadaşımızın gözüne su sıçradı işçi arkadaşımız kör olma tehlikesiyle karşı karşıya geldi. Yine bizim çalıştığımız tersanede olmasa dahi Tuzla'da bulunan Kıran Tersanesinde gaz ölçümü yapılmadan iki işçi kardeşimiz geminin atık yağ tankında çalışma yapmış ve patlama meydana geldi. Bir işçi kardeşimiz öldü, bir işçi kardeşimiz de ağır yaralandı. Bu işçi kardeşlerimiz normalde geminin mürettebatı ve yabancı, her ne kadar da yabancı olsa da onlar bizim sınıf kardeşimiz. Sertaş Tersanesi ne kadar çok gemi alırsa o kadar çok milyon dolar kazanıyor. O yüzden tersane 80 günlük işi 40 günde yaparız diye sözleşmeler yapıyor. Bunun sonucunda taşeron firmalara baskı yapıyorlar. Taşeron firmalarda işi yetiştirmek için işçilerini mesaiye bırakıyorlar. Mesai dediğime bakmayın normalde

12 saatten fazla çalışmak yasakken 3-4 gün üst üste gece gündüz çalıştırıyorlar. Bu da işçilerde dalgınlığa aşırı yorgunluğa sebep oluyor. İş cinayetleri de kaçınılmaz oluyor, en ufak bir hata bile ya ölüme ya da kalıcı bir yaralanmaya sebep oluyor. Her ay tersanelerde 1-2 iş cinayeti haberleri alıyoruz bu sadece ölümlü olan iş kazaları yaralanmaya sebep olan iş kazalarını saymıyorum bile.

Arkadaşlar her gün tersanelerde böyle iş cinayetleri haberlerini duymak ve bizim de başımıza gelecek korkusuyla çalışmak istemiyorsak; ayrı gayrı demeden Tersane patronlarına ve onların koruyucusu olan AKP istibdadına karşı sendikalarımızda örgütlenmeli hep birlikte hareket etmeliyiz. Mücadele edersek çalışma koşullarını değiştiririz. Ayrı gayrı demeden tersane tersane örgütlenelim.

Çerkezköy'den plastik fabrikasından bir işçi

Gücümüzü sadece patronlara değil, dünyaya gösterelim!

Merhaba çok değerli emekçi ve işçi kardeşlerim, konumuz sizinkinden farklı değil diyerek başlamak istiyorum. Plastik ve enjeksiyon fabrikasında çalışmaktayım. Çalıştığım bölüm kimyasal ilaç, yani sıkıntılı bölüm. Normalde iki vardiya çalışmaktaydık. Belli sayıda çıkardığımız ürün oluyordu. Sonra yeni müdür geldi, yeni müdür dediğim patron ortağı müdür oldu, çıkardığımız ürün yetersiz buldu. 3 vardiya çıkardılar, molarlarımızı kıstılar, fabrikaya turnike kurdular. İtiraz ettik, zaman zaman karşılıklı sert çıkışlarımız oldu. Baktılar kabul etmiyor, o zaman konuşmalarının arasında işten çıkarma tehditleri yapmaya başladılar. Tehditlere boyun eğmeyince "bize düşünme zamanı verin" dediler. Sonra tekrar toplantı oldu, şartlarımızı sordular. Biz de eski sistemimizde yani iki vardiya olarak devam etmek istediğimizi söyledik. Müdür de o zaman ürün sayısını yükseltmek istedi, onu da kabul etmedik. Diğer şartlarımıza gelince, çalıştığımız bölüm ilaçlı olduğu için kıyafetler kirleniyor, biz de kıyafet istiyoruz vermiyorlar. Ayakkabı da vermiyorlar, ayakkabı dediğim de kışlık ayakkabıyla yazı

bitirdik. Ücretleri hiç söylemiyorum bile. Geçenlerde patron sözde zam yaptı ama ne zam! Dalga geçer gibi! Kışın verdikleri 7 liraydı, kışın simit 4, çay 3 liraydı. Yazın verdikleri zam 25 lira. Simit 7.5, çay 5 TL oldu. Yani 2 simit 2 çay parası! Bu durumda bir de utanmadan dalga geçer gibi üretimi çoğaltın diyorlar. İşçilerin sırtından milyon dolar kazanın işçileri kuru asgari ücretlere mahkûm edin, ben bir işçi emekçi olarak bu düzene köle olmam. Kendi adıma, tüm emekçi işçi kardeşlerimin adına alın terimizin haklarını mücadelesini sonuna kadar vereceğim. Unutmayın emekçi kardeşlerim, biz patronlara değil patronlar bizlere muhtaçtır. Bunu bilmenizi isterim, patronlar güçlü diye bir düşünceye kapılmayın bizler patrondan güçlüyüz çünkü bizler varsak onlar vardır yoksa hiçtirler. Hiçbir güç, emekçilerin gücünün üstesinden gelemez. Bunun örneklerini de yaşıyoruz kardeşlerim. Birlik beraberlik dayanışma içinde olalım, sendikalaşalım, bu sermaye düzenine karşı örgütlenelim. Gücümüzü sadece patronlara değil, dünyaya gösterelim! Hak verilmez alınır, direne direne kazanacağız!

Gebze'den bir kafe işçisi

Ekonomiyi taşıyan emekçiler, yöneten de emekçiler olmalı

Merhaba dostlar, Ben Gebze'de çalışan bir kafe işçisiyim. Saatlerce süren çalışma maratonlarının ardından eve döndüğümüzde, telefon ve televizyon ekranlarında ekonominin "iyiye gittiği" söyleniyor. Ancak gözlerimizin önündeki gerçek manzara ne yazık ki farklı.

İşçinin ekonomisi rakamların ve grafiklerin ötesinde, hayatın gerçekliğinde yatıyor. Bizler, ekonominin sadece soğuk istatistiklerden ibaret olmadığını biliyoruz. Uykusuz gecelerimiz, yorgun bedenlerimiz, kredi borçlarımız, oturduğumuz ev, yediğimiz yemek ve saymakla bitmeyecek nice günlük mücadelelerimiz, bizim için ekonominin ta kendisidir.

Normal zamanda büyümeyle övünen, servetlerine servet katan patronlar ne zaman bir kriz, ödenecek bir fatura olsa ortadan kayboluyor. Her sıkıntı anında, her krizde, bizim cebimizden çıkan son kurşullarla dengelenmeye çalışılıyor

ekonomi. Normal zamanda ekonomi biz emekçilerin mesailerıyla, alınterimizin sömürsüyle büyürken kriz zamanında göz dikilen, fedakârlık beklenen yine bizim ücretlerimiz ve haklarımız oluyor. Pandemiye patronlar evde pineklerken toplumu ayakta tutan yine emekçiler oluyor. Ekonomiyi yaratan da zor zamanda taşıyan da bizleriz.

Bugün ekonominin git-

tiği yol bizim yolumuz değil. Bu yol, bankaların, para babalarının ve patronların yoludur. Yıllardır bizi kendi çıkarları doğrultusunda sürüklemeye çalışan istibdad, emeğimizi sömürmekle yetinmedi. Dün "nas" dediğine bugün nasıl diyerek manevi değerlerimizi, inançlarımızı bile kullandı. Bu yolla biz emekçileri bölerek zayıflatmaya çalıştı. Bütün bu palavraları ve yapay yöntemleri kullanarak patronlar adına emekçilere saldırdı.

Lakin yoldaşlar gücümüzün farkında olalım. Bütün bunları hep biz işçilere bir umut vad ederek kandırarak yaptılar. Artık bu düzenden de bir şey beklemeylemiz. İşçilerin ürettiği, işçilerin taşıdığı ekonomiyi işçiler olarak yönetelim. Bu da bekleyerek olmayacak. Örgütlenerek, birlik olarak işçilerin siyaseti için mücadele ederek olacak. Yaşasın işçi sınıfının birliği! Yaşasın onurlu mücadelemiz!

MESS sözleşmesinde taslaklar açıklandı: Şimdi metal işçisi konuşacak!

MESS'e bağlı fabrikalarda çalışan Türk Metal, Birleşik Metal-İş ve Özçelik-İş sendikalarında örgütlü 140 bin metal işçisini ilgilendiren toplu sözleşme süreci başladı. Sendikalar sözleşme taslaklarını açıkladılar. Sonucu metal işçilerinin göstereceği grev iradesi belirleyecek.

Birleşik Metal-İş sendikası ilk 6 ay için ortalama yüzde 140,5 ücret zammı talep etti. Fabrikalarda yaptığı anketlere en yüksek seçenek olarak yüzde 70 oranını koyması Türk Metal sendikasının çok düşük bir taslak açıklayacağı beklentisini yaratmıştı. Fakat Birleşik Metal'in taslağının yarattığı baskının da etkisiyle taslağı açıklayacağını duyurduğu tarihten tam 5 gün sonra açıkladı ve ilk 6 ay için sosyal haklar dahil yüzde 119,05 oranında ücret zammı talep ettiğini söyledi. Sosyal hakların ilk 6 ay zammına dahil edilerek duyurulmasının tek sebebi rakamı şişirmek ve işçiyi kandırmaktır. Sosyal haklara istenen zammın aylık ücrete etkisi çıkarıldığında Türk Metal'in ilk 6 ay için istediği ücret zammı oranı yüzde 111,37'dir. Özçelik-İş sendikası ise Türk Metal'in açıkladığı taslağın aynısını üyelerine duyurdu.

İki yılda patronlar zenginleşti metal işçileri yoksullaştı!

Patronların rekor kârlar elde ettiği, işçilerin ise yalan enflasyon oranları ile her gün yoksullaştığı son iki yıllık süreçte bakıldığında metal işçilerinin hakkı bu taslakların çok üzerindedir. 2021-2023 toplu iş sözleşmesi taslakları açıklandığında metal işçileri taslakların yukarı doğru revize edilmesini talep etmiş fakat bu talep sendika bürokratları tarafından göz ardı edilmişti. Sözleşme yürürlük tarihi dolmadan MESS'e bağlı fabrikalarda %20 oranında sözleşmeye ek zam alınması metal işçilerinin revizyon talebinin haklılığını gösterdi. 2021 Eylül ayından itibaren geçerli olan bir önceki toplu sözleşme bittiğinde MESS'e bağlı fabrikalarda ortalama saat ücreti 28,10 liraydı. Geçtiğimiz iki yıl boyunca 6 aylık enflasyon zamları TÜİK'e göre değil de bağımsız enflasyon araştırma şirketi ENAGRUP'un verilerine göre alınsaydı şu an ortalama saat ücreti 172 lira seviyelerinde olacaktı. Buna karşılık olarak, arada, bir ek zam alınmasına rağmen şu an MESS'e bağlı fabrikalarda ortalama saat ücreti 67 lira civarında. Bu veri son 2 yılda metal işçilerinin enflasyon karşısında nasıl ezildiğinin kanıtıdır.

Türk Metal ve Özçelik-İş taslaklarının revize edilmesi gerekir!

Açıklanan taslaklardan en yükseği olan Birleşik Metal-İş'in taslağı bile sadece bu kaybı karşılamaktadır. Türk Me-

	SAAT ÜCRETİ (TL)	ENAGRUP 6 AYLIK ENFLASYON ORANLARI (YÜZDE)
EYLÜL 2021	28,10	
MART 2022	49,50	76,15
EYLÜL 2022	76,47	54,49
MART 2023	110,84	44,95
EYLÜL 2023	172,17	55,34

tal ve Özçelik-İş sendikalarının taslakları bu kaybı bile karşılamamakta taslağın tamamı bile alınsa işçiler 2 yıl önceki alım güçlerinin altında ücretlere çalışmaya mecbur bırakılmaktadır. Türk Metal ve Özçelik-İş'in açıkladığı taslaklar işçiye sefaleti daha baştan dayatmaktadır. Bu taslakların Birleşik Metal-İş'in açıkladığı taslağın seviyesine çekilmesi için metal işçileri sendikalarına baskı yapmalıdır. Taslakların sözleşme sürecinde revize edilmesinin önünde hiçbir yasal engel yoktur. Tek engel sendika ağaları ile patronların arasındaki işbirliğidir. Bu oyunu bozabilecek tek şey metal işçilerinin mücadele azmi ve iradesidir.

Grev yasaklarına karşı Bekaert ve Schneider işçilerinin yolunda yürüyeyim!

Taslaklar çok önemli olmakla birlikte sonucu belirleyen daha önemli faktör grev yasaklarıdır. MESS her dönem olduğu gibi bu dönemde de grev yasağı tehdidi ile metal işçilerine sefaleti dayatmaya çalışacak. Bunu yaparken de Türkiye tarihinin en çok grev yasaklayan hükümeti olan AKP hükümetine güveniyor. Taslaklarda yazanın tamamını almak için grev yasaklarının metal işçileri tarafından çöpe atılması gerekiyor. Grev yasaklarının anayasaya aykırı olduğu Birleşik Metal-İş sendikasının 2015 MESS grevinin yasaklanması sebebiyle açtığı dava ile Anayasa Mahkemesi tarafından tescillendi. Ülkenin en yüksek mahkemesi olan AYM, MESS grevlerinin erteleme yoluyla yasaklanmasını açıkça "anayasa ile güvence altına alınan sendika hakkının ihlali" olarak tanımladı ve hükümeti 50 bin liralık manevi tazminat ödemeye mahkûm etti. Bu karar-

dan daha önemlisi ise 2022 yılının Aralık ayında grevlerinin Cumhurbaşkanı tarafından yasaklanmasına rağmen bu yasağı tanımayarak greve devam eden ve sözleşmeyi büyük bir kazanımla bitiren Bekaert işçilerinin mücadelesidir. Daha sonra Schneider Enerji fabrikası işçileri de grev yasağını tanımadılar ve bir günlük fiili grevin sonucunda kazanımla sözleşmeyi imzaladılar. Aynı 1963 yılında Kavel işçilerinin grev yaparak grev hakkını kazandığı gibi Bekaert ve Schneider işçileri de metal işçilerine grev hakkını grev yaparak tekrar kazandırdılar. Bu saatten sonra grev yasakları metal işçilerinin gözünde hükümsüzdür.

Hak verilmez alınır! Sefalet dayatmasına karşı işgal, grev, direniş!

İşçi sınıfının en önemli sloganlarından biri "hak verilmez alınır" sloganıdır. MESS de kendi rızasıyla işçiye bir kurşun dahi vermeyecektir. Alınan her kurşun metal işçilerinin işgal, grev, direniş yönünde göstereceği mücadele iradesi ile alınacaktır. Dayatılan sefaletin en önemli kaynağı grev yasaklarıdır. Grev hakkı olmadan toplu sözleşmeler sendika bürokratları ile patronlar arasındaki bir tiyatrodan ibarettir. Bugün bizim görevimiz Bekaert ve Schneider işçilerinin açtığı yoldan yürümek ve grev hakkımıza sahip çıkmaktır. Bu büyük mücadelede sorunlar, talepler ve çözüm 140 bin metal işçisi için ortaktır. Kazanmak için de birlikte hareket etmek gereklidir. Bu sebeple sendikalarımızda birleşik bir işçi cephesi şeklinde sendika ayrımı yapmadan eylemde birlik esasına dayalı mücadele çağrısını yükseltmek hepimizin görevidir. Hakkımız olanı söke söke almanın yolu ayrı gayrı demeden işgal, grev, direniş diyerek bugünden itibaren grev hazırlıklarına başlamaktan geçiyor.

Corning grevi iki aydır aynı kararlılıkla devam ediyor!

Lastik İş sendikası Gebze Şubesi'nde örgütlü olan, Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde (GOSB) bulunan Corning Kablo işçileri Toplu İş Sözleşmesi (TİS) görüşmelerinde patronla anlaşmaya varamayınca 14 Temmuz tarihinde greve çıkmışlardı. TÜİK'in bilinçli bir şekilde düşük açıkladığı enflasyon değerleri Corning Kablo işçilerinin ücretlerinin de asgari ücret seviyesine düşmesine sebep olmuştu. Patron yeni sözleşmeyi de resmi enflasyon rakamlarına göre imzalamakta diretince Corning Kablo işçileri hakları olanı almak için grev yolunu seçmişti. Aradan 2 aya yakın bir süre

geçmesine rağmen Corning işçileri coşkularından hiçbir şey kaybetmediler. Grev çadırındaki insan yoğunluğu ilk gün neyse bugün de aynı.

Corning Kablo işçilerini komşu fabrikalardan ve başka sendikalardan işçi ve işçi temsilcileri yalnız bırakmıyorlar. Farklı konfederasyona (Türk-İş) bağlı Petrol-İş sendikasının örgütlü olduğu bazı fabrikalarda dayanışma parası toplaması sınıf dayanışmasının güzel bir örneği oldu. Yoldan geçerken Corning işçilerinin grev çadırını gören emekçiler dayanışmalarını grevdeki işçilerin durumunu sorarak, korna çalarak, çadıra erzak yardımında buluna-

rak gösteriyorlar. Devrimci İşçi Partisi de grevin ilk gününden beri Corning işçilerinin haklı mücadelelerini destekliyor ve tüm Türkiye işçi sınıfına yol göstermesi için çaba gösteriyor. İlk günkü coşku ve azimle devam eden Corning Kablo grevi mutlaka kazanacak!

Sputnik basın emekçileri grevde!

Her geçen gün eriyen ücretlerini iyileştirmek, güvenceli çalışmak ve yöneticilerin keyfi baskılarına karşı örgütlü durmak için Türkiye Gazeteciler Sendikası'nda (TGS) örgütlenen Sputnik basın emekçileri, Sputnik yönetiminin işten atma saldırısıyla karşılaşmıştı.

TGS ise bu saldırıya işten atılan 24 basın emekçisiyle beraber üyelerinin tam katılımıyla 17 Ağustos'ta başlattığı grevle cevap verdi. Ankara ve İstanbul ofisleri önünde sürdürülen grev, atılan basın emekçilerinin işe geri alınması, sendikaların tanınması ve Toplu İş Sözleşmesi masasının kurulması talepleriyle devam ediyor. Sputnik yönetiminin anayasayı çiğneyerek yaptığı baskılara karşı Sputnik basın emekçileri boyun eğmiyor, sendikaları TGS öncülüğünde hakları için mücadele ediyor.

Sputnik yönetimi de boş durmadı elbette, grevin kanun dışı olduğunu iddia ederek durdurulması ve iptali için mahkemeye başvurdu. Ancak, mahkeme, bu talebi reddetti. Mahkemeden istediği kararı alamayan yönetim, bu defa da grevi kırma girişimlerine başladı. Bunun için bir taraftan hukuksuz biçimde işe yeni alımlar için görüşmeler yaparken diğer taraftan da serbest gazetecilere telif ödemeleri karşılığında iş yaptırmaya çalışıyor. Genç gazeteciler ve sektörün geneli için işsizlik bir sorun ancak bu sorunun çözümü grevi kırmaktan değil desteklemekten geçiyor. Sputnik grevi de tıpkı BBC ve AFP grevleri gibi başarıya ulaşacak ki daha fazla iş yeri hatta sektörün tamamı sendikalı çalışma yolunda ilerleyebilecek.

İstanbul'da Dolmabahçe Süzer Plaza ve Sputnik Ankara Ofisi önünde mücadele coşkusuyla sürdürülen bu grevi Devrimci İşçi Partisi ve Gerçek gazetesi olarak destekliyoruz. Basın emekçileri arasında geniş destek gören greve tüm emek dostlarını omuz vermeye çağırıyoruz.

Has Tavuk'ta işten atmalar ve baskılar örgütlenmeyi durduramıyor

Balıkesir Karapürçek'teki Has Tavuk fabrikasının işçileri Tek Gıda-İş sendikasında örgütlendi ve patron işten atmalar başta olmak üzere birçok baskı uygulayarak bu mücadelenin önüne geçmeye çalışıyor. Tek Gıda-İş sendikası 1 Ağustos günü işten atmalara karşı fabrikanın önünde eylem yaptı. İşçileri işten atılma korkusuyla yıldırım isteyen patron umduğunu bulamadı. Daha fazla işçi sendikaya üye olmaya başladı. Has Tavuk patronu bir başka yolu deneyerek "tavuk vermek" gibi işçilerden yıllardır esirgediği hakları vermeye başladı. Ama bu da işçilerin örgütlü mücadele ile haklarını alma çabasının önüne geçemedi. Ardından iki işçi daha işten atıldı. Sendika bir kez daha fabrika önünde eylem yaptı. Atılan işçiler için sendika tarafından derhal dava-

ların açılması, bu işçilerin sendikası olan Banvit'te işe başlaması ve Tek Gıda-İş'in fabrika önünde eylem ve açıklamalara devam etmesi patronun oyunlarını boşa çıkarmaya devam ediyor. Tavukçuluk fabrikalarında son dönemde artan örgütlenmeler işçilere cesaret veriyor. En yakın örnek olarak Banvit fabrikasında Tek Gıda-İş'in yaptığı son sözleşme ile 3 tam maaş ikramiye, 12 bin lira sosyal yardım, Ramazan'da 2 bin lira, Kurban Bayramı'nda 2500 lira bayram parası ve en düşük işçi maaşının 18.250 lira olması da örgütlülüğü teşvik eden somut bir örnek olarak işçilerin karşısında duruyor. Has Tavuk işçileri de tüm işçiler gibi insanca yaşayacak bir ücret ve çalışma koşullarını hak ediyor, bunun yolu da sendikalı olmaktan geçiyor.

Levent Dölek

Kutuplaşma ve kucaklaşma

Hükümet Eylül ayında ekonomide Orta Vadeli Program (OVP) açıklayacak. Son OVP'den önce hükümet bu belgelerin adını Yeni Ekonomi Programı olarak koymuştu. Gel gelelim önce Çin modeli, sonra Türkiye modeli diye pazarlanan politikalar tamamen çökmüş durumda. Yeniden Orta Vadeli Program tanımına dönüş bir anlamda bu başarısızlığın da teslim edilmesi anlamına geliyor. Erdoğan'ın seçimlerin ardından ekonomiyi teslim ettiği Mehmet Şimşek bunu "rasyonel bir zemine dönmek" olarak tanımlıyor. Bu tanımlama iktidarın medyadaki propagandistleri tarafından da tamamen benimsenmiş durumda. Daha kötüsü bu tanım ekonomi politikaları açısından TUSİAD muhalefeti olarak tanımlayabileceğimiz Millet İttifakı'nın hükümete yönelik eleştirisinde kullandığı genel dille tamamen örtüşüyor. Aslında bir yönüyle Erdoğan'ın hararetle savunduğu Yeni Ekonomi Politikası'nın "akıl dışı" olduğunun zımnen kabulü de denebilir buna.

Nitekim Mehmet Şimşek göreve geledi beri muhalefet ekonomide iktidara yeni bir kredi açmış durumda. İzledikleri muhalefet Erdoğan'a Mehmet "Şimşek'e karışma da işini yapsın" demekten ibaret. İşini yapsın dedikleri TUSİAD'da cisimleşen büyük sermayenin talep ettiği politikaların uygulanması elbette. Bu tutumun en son ifadelerinden biri de, Kılıçdaroğlu'nun Murat Sabuncu'yla yaptığı söyleşide "Orta Vadeli Program bir fırsattır" diyerek, hükümetten güven uyandıracak bir program ortaya koymasını istemesi. Kime güven verilecek? Tabii ki sermayeye ve uluslararası finans merkezlerine...

Orta Vadeli Program'da sürpriz beklenmemeli. Makroekonomik göstergeler için iyimser tahminler Mart'taki yerel seçimler dolayısıyla 2024 sonuna atılacaktır. Ama seçim sonrası için sert bir frenin sinyalleri verilecektir. Mehmet Şimşek'in Orta Vadeli Program'da sermayeye ve emperyalizme istediği güveni sonuna kadar verecek bir metin çıkaracağından, esnekletirmeden Merkez Bankası bağımsızlığına kadar, kıdem tazminatının kaldırılması dahil bir dizi cüretkâr sınıf saldırısı başlıklarını da içeren bir program sunacağından kimse kuşku duymasın. Erdoğan bu programın arkasında duracak, muhalefet de programın uygulanması için yeni bir kredi daha açacak.

Ülkede kutuplaşma had safhaya vardı diye ne edebiyat parçalanmıştı değil mi bütün seçim süreci boyunca. Bakın ne güzel de bahar havası esiyor siyasetin doruklarında! İktidar hatalarını kabul ediyor. Muhalefet yapıcı eleştirilerde bulunuyor falan. Hani bu muhalefet teröristti, haindi, bilmem neydi? Madem öyleydi neden bunların savunduğu ekonomi politikasını benimsemeye başladı iktidar? Muhalefete de aynısını sorabiliriz. Hani bu iktidar faşizmi getirecekti? Hani bu seçim köprüden önce son çıkıştı? Ne oldu da şimdi "haydi görelim sizi şöyle güzel bir program açıklayın da neşemizi bulalım" havasına geçiverdiniz birden?

Cevap belli. Halkı kimlikler üzerinden kutuplaştırdılar. Kendileri sermayenin çıkarları üzerinden kucaklaşıyorlar. Bakın etrafınıza hala daha bu kimlikçi kutuplaştırma devam ediyor. Bir gün bir kadının türbanı öbür gün başka bir kadının mini eteği gündemde, metrolarda, metrobüslerde millet birbirine küfür kıyamet saydıyor, hatta tekme tokat dalyor. Sosyal medyada bir taraf Atatürk'e laf edenin gözünü oyarım havasında, öbürü Abdülhamid'e dil uzatanın dilini keseriz modunda racon kesip duruyor. Yukarıda kucaklaşma aşağıda boğazlaşma! İşte düzen siyaseti diye anlatıp durduğumuz budur. Artık uyanın!

Büyük bir sınıf saldırısı geliyor. Kimliklerde kutuplaşmayı bırakıp sınıfsal çıkarlarımızda kucaklaşmamız ve birlikte mücadele etmemiz gerekiyor. Bir başka ifadeyle sermayenin ve emperyalizmin karşısında güçlü ve birleşik bir sınıf kutbu inşa etmemiz gerekiyor. Kutuplaşmaysa bunun ilerici olanı sınıfsal kutuplaşmadır. Bizim sınıf siyaseti diye anlatıp durduğumuz siyasetin özü de budur.

Dün kible yapıp secde ettikleri emperyalistlerle bugün selfi çekiyorlar!

25 Ağustos günü Antalya açıklarına Gerald Ford uçak gemisi demirledi. Emperyalist Amerikan donanmasının en büyük gemilerinden olan Gerald Ford, kötü ünlü 6. Filo ve Türk donanmasıyla Akdeniz'de ortak bir tatbikat gerçekleştirdi. Mavi Vatan edebiyatı yapanlar, sabah akşam CNN Türk'e, Habertürk'e vesaire çıkıp hamasi nutuklar atanlar sus pus oldular. Sonra bir de ne görelim! Amerikan uçak gemisinin güvertesinde Selçuk Bayraktar, Amerikan subaylarıyla sırtarak selfi çekiyor. Selfi çekmenin Anadolu

Ajansı'nın resmi propagandasındaki adı "davet üzerine teknik incelemelerde bulunmak!"

Aslında davete de gerek yok. Çünkü siyasal İslamcılar o gemiyi hiç terk etmedi. 1968'lerde devrimciler 6. Filo'ya karşı anti-emperyalist eylemler düzenlerken, siyasal İslamcılar ve faşistler 6. Filo'yu kible yapıp namaz kılıyor, ardından anti-emperyalistlere bıçaklı, satırlı, sopalı saldırılar düzenliyordu. Dün karşısında secde ettikleri gemilerin üzerinde bugün selfi çekiyorlar. Yani dün de bugün de aynı yerde duruyorlar.

Gerçek gazetesi sayfalarında uzun süredir "yerli ve milli" diye pazarlanan silah sanayinin nasıl NATO ve Batı emperyalizminin, özellikle de İngiltere'nin himayesinde palazlandırıldığını anlatıyoruz. Şimdi Gerald Ford güvertesinde selfi çeken

Selçuk Bayraktar ABD'den "hâmil-i kart yakınimdir" kartını almıştır. Bu kartla Batı emperyalizminin himayesinde büyük paralar kazanmayı ummaktadır. Ancak silah ticareti yapmak domates satmaya benzemez. Amerikan emperyalizmi ve NATO, dünyayı felakete sürükleyecek bir savaşın fitilini Ukrayna'da ateşlemiş bulunuyor. Bu savaşta karada Ukraynalı Naziler, havada Bayraktar'ın SİHA'ları NATO'nun vekalet savaşını yürütüyor. Sadece Bayraktar'ın kasası dolarlarla dolmuyor, Türkiye Nazilerle,

emperyalist katillerle aynı saf-ta kanlı ve haksız bir savaşa taraf oluyor.

Dedik ya onlar aynı yerde duruyor. Biz de 6. Filo'yu denize döken Denizlerle aynı yolda yürümeye devam ediyoruz. Türkiye'nin emekçi halkını emperyalizme karşı tutmaya çağırıyoruz. Türkiye NATO'dan çıksın! İncirlik ve Kürecik başta olmak üzere emperyalist üsler kapatılsın! Emperyalist donanmalar Akdeniz'den, Karadeniz'den, Boğazlar'dan, limanlarımızdan defolun!

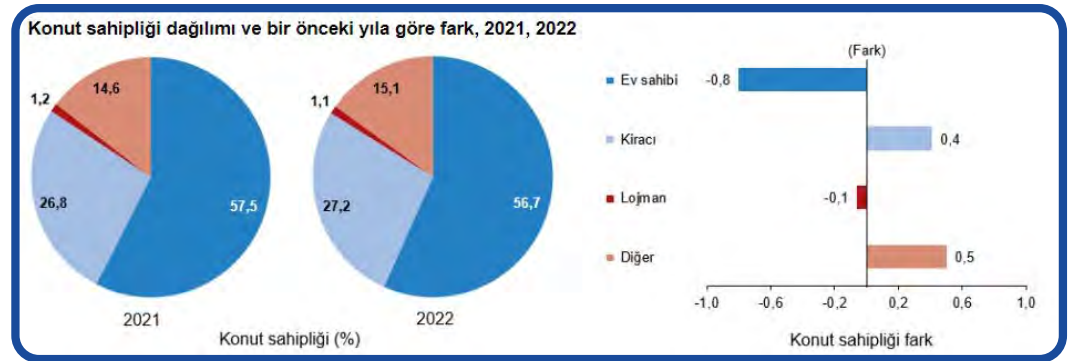
(17 Şubat 1969-Milliyet)
Dolmabağçe Camii avlusunda 6. Filo gemisine karşı şükür namazı kılan topluluk, namazdan sonra, 6. Filo'yu protesto etmek üzere Taksim meydanında toplananlara saldırdı

Emlak zenginlerinin elinde evler birikirken halk kiradan kurtulamıyor

Barınma ve kira sorunu günümüzde emekçi halkın belini en çok büken, en yakıcı gündemlerinin başında geliyor. Milyonlarca insan günbegün yaşanan hayat pahalılığı yanında bir de fahiş kiralar ve kira artışlarıyla karşı karşıya kalıyor. Lakin tüm bunlar konut kıtlığında değil konut bolluğunda yaşanıyor. Sadece İstanbul'da yaklaşık 400 bini aşkın satılmayan boş konut bulunuyor. TÜİK'in son 20 yıl için ülke genelindeki verilerine göre ise her yeni hane için en az üç yeni konut üretilmiş durumda. Yani barınma krizi konut azlığından kaynaklanmıyor.

Konut sorununun kaynağı kapitalizmdir!

Sorunun temelinde toplumun yaşamsal ihtiyaçlarından biri olan barınmanın piyasanın insafına bırakılması yatıyor. İhtiyacı karşılamanın değil kâr etmenin birincil önem taşıdığı konut piyasası emlak zenginlerini semirtirken halkı depreme dayanıksız, işyerlerine uzak, derme çatma konutlara mahkûm ediyor. Çözümün yolu da buradan geçiyor: konut hakkının rant alanı ve kâr

kaynağı olarak değil insan ihtiyacı olarak kabul edilmesi, emlak zenginlerinin elinde bekleyen milyonlarca boş konutun kamulaştırılması ve evlerin oturanların olması.

Çözüm sosyalist planlamada

Bugün ülkelerdeki konut sahipliği oranlarına bakıldığında en tepede Doğu ve Orta Avrupa ülkeleri, eski Yugoslavya ülkeleri dikkati çekiyor. Tabloda yer almayan Rusya'da bu oran 2021'de yüzde 91, Çin'de ise 2018'de yüzde 89 olmuş. Bu coğrafyaların ortak özelliği eski işçi devletlerinin mirasçısı olmaları. Eski işçi devletlerinin çözümlerinin üzerinden 30 yılı aşkın süre geçmesine rağmen uzun süre piyasasını yasalarını ilga eden bu toplumlarda bugün bile konut sahipliği oranı çok yüksek.

Ülkemizdeki oranlar ise bu ülkelerin çok uzağında. TÜİK verilerine göre Türkiye'de geçtiğimiz yıl 1 milyon 485 bin konut satılmış

ancak konut sahipliği oranı yüzde 57,6'dan yüzde 56,7'ye kadar gerilemiş, kirada oturanların oranındaki artış devam etmiş. Yani evleri yine emlak zenginleri satın almış. Milyonlarca ev boş şekilde gayrimenkul şirketlerinin elinde atıl beklerken milyonlarca insan da depremde her an yıkılabilecek evlerde yaşamaya devam ediyor. Büyük şehirlerde asgari ücreti katlayan kira dayatmalarına maruz kalıyor. Oysa konut piyasası için önemli olan dolgun rant ve kâr oranlarını elde etmek, spekülasyon ile fiyatları iyice yükseltip kâr açlığını gidermek.

Konut fazlası kamulaştırılsın!

6 Şubat Depremi ile ortaya çıkan, barınma sorununun artık bir ölüm kalım meselesi haline geldiğidir. Planlamaya değil fiyat mekanizmasına, insan ihtiyaçlarına değil sermayenin ihtiyaçlarına dayanan kapitalizm depremde dahi tecrübe ettiğimiz üzere sınır tanımadan fırsatçılığa, emlak spekülasyonuna yol açmaktadır.

Gayrimenkul şirketlerinin ve zenginlerinin elinde evler birikirken deprem korkusuyla dayanıksız, niteliksiz, sağlıksız evlerde yaşamak emekçi halkın kaderi değildir. Banka kredisi ile ev alıp bütün ömrünü bankalara ipotek ettiren emekçilerin kredi borçları silinmelidir. Çözüm boş konutların acilen kamulaştırılması, planlama ile bu evlerin oturanlara ve ihtiyacı olanlara tahsis edilmesi, toplu konut seferberliği ile herkese sağlıklı, nitelikli, işyerine ve okula yakın ücretsiz konut hakkının devlet eliyle sağlanmasıdır.

İşçi emekçi faşistleri iyi tanı! Sermayenin ve emperyalizmin kanlı hizmetkârlarına geçit verme!

Türkiye’de sınıf bilinçli işçiler faşizmi CIA tarafından eğitimi almış Alparslan Türkeş’ten, NATO kontrgerillasına militan kaynağı olan sözde ocaklardan, 6. Filo’ya karşı eylem yapan solculara saldıran faşist komandalardan, Maraş, Çorum gibi ırkçı-mezhepçi katliamlardan, işçi sınıfı önderi DİSK kurucusu Kemal Türkler başta olmak üzere birçok mücadeleci işçinin katledilmesinden bilirler. Bu yüzden faşizme karşı mücadele sınıf kavgasının ve anti-emperyalist mücadelenin kopmaz bir parçasıdır.

Ne var ki son dönemde işçi sınıfının anti-faşist refleksi İyi Parti’ye dosya sunan DİSK yöneticilerinden başlayarak, İyi Parti ile Erdoğan’ı yenmek için işbirliği yapmayı mazur gören sosyalist partilerle devam ederek en çok da Kılıçdaroğlu’nun bir gün Akşener’i diğer bir gün Ümit Özdağ’ı demokrasi kahramanları olarak halka pazarlamasıyla dumura uğrattılıyor. Sırf Erdoğan ve Bahçeli’ye muhalif pozisyonlar diye faşist kökenli partiler (İyi Parti, Zafer Partisi vb.) işçi sınıfı düşmanlığından vazgeçmez. Mesela büyük bir aymazlıkla DİSK yöneticilerinin vergi adaletsizliği ile ilgili dosya sunduğu İyi Parti’yi ele alalım. Bu parti bir sermaye partisidir. Vergi adaletsizliğinden beslenen sınıfın temsilcisidir yani. Üstelik bu gizli saklı da değildir.

Hem faşist hem holding sahibi, fabrikatör, müteahhit, toprak ağası, tüccar...

İyi Parti’nin ekonomi politikalarını teslim ettiği Bilge Yılmaz, faiz artışını

hem yetersiz buluyor hem de kapsamlı bir istikrar programı ile yani İMF tarzı bir kemer sıkma politikasıyla desteklenmesini istiyor. Döviz sıkıntısına çözüm önerisi “portföy yatırımları” adı altına Londra’nın para babalarından yüksek faizle sıcak para çekmekten ibaret. İyi Parti’nin meclis grubunda holding sahibi mi ararsın, yağ fabrikatörü mü ararsın, medikal tüccarı mı ararsın, Suudi gayrimenkul şirketi CEO’su mu ararsın, petrolcü mü ararsın toprak ağası mı ararsın hepsi var. Müteahhitler yine en kalabalık grup. Hepsinin kod adı “iş insanı!” Gaziantep milletvekili olanı şehirde mücadele eden Şireci işçilerine ve onlara destek verenlere hakaret etmiş, daha sonra bu kişinin Sermaye Piyasası Kurulu tarafından “piyasa dolandırıcılığı” iddiasıyla soruşturulduğu, kendisine SPK tarafından 6 ay işlem yasağı getirildiği ortaya çıkmıştı.

Emekçi halk işinin ekmeğinin derdinde, faşistler iktidar nimetlerinin peşinde

En önemlisi de bu parti ilk fırsatta kapağı iktidar safına atmayı amaçlamaktadır. Zira onlar da devlet nimetlerinden yararlanmak istiyor. İyi Partili müteahhit, holding sahibi neden ihalelerden pay almaz? İyi Partili elemanlar neden devlet bürokrasisinde köşe kapmasın. Devlet Bahçeli bunları çok iyi tanıdığı için bir kez daha çağrı yaptı. Gelin yerel seçimlerde komşu olalım dedi. İyi Parti’den yapılan açıklamalar, parti sözcülerinden Meral Akşener’e kadar kapıyı açık bırakır cinstendi. Bir sürü eleştiri yaptılar ama hepsi laf. Meral Akşener’in Altılı Masa süreci ile ilgili özeleştirisi yapması, CHP’ye yüklenmesi, muhalefetle arasını açmaya iktidarla yakınlaşmaya yönelik hamleler. Buna İyi Parti’nin asker kökenli yöneticilerinin yeni Milli Savunma Bakanı Yaşar Güler’i öve öve bitirememesini de eklemeliyiz. Yarı-

askeri rejimde iktidara yamanmak sadece iktidar partileriyle barışmaktan ibaret olmazdı zaten.

Nihayet bir konu var ki esas gerçek niyetleri oradan görebiliriz. Meral Akşener seçimden önce siyasi cinayete kurban giden eski Ülkü Ocakları başkanı Sinan Ateş için katillerini bulmazsam namussuzum diyordu. Bu cinayet için MHP’yi suçluyordu. MHP kadrolarının bu cinayete karıştığı bir dizi delille de ortaya çıkmıştı. Seçim bitti Sinan Ateş’in eşine İyi Parti’de danışmanlık verildi ama ne cinayetten bahsedene kaldı ne de Sinan Ateş’in adı ağzına alan... Susuyorlar çünkü konuşurlarsa iktidardan pay alacakları kapıları kapatmış olurlar.

Faşist tehlikeye karşı birleşik işçi cephesi

İşçi sınıfı açısından bu gelişmeler iki açıdan önemlidir. Birincisi faşist siyasetin gerçek yüzünü görmek için bir örnek daha karşımızdadır. Diğeri ise İyi Parti ile MHP’nin gelecekte birleşmesi, diğer faşist akımları ve Sinan Oğan gibileri de yanına toplayarak ülkede büyük bir faşist odağın oluşması tehdididir. Böyle bir odak alabildiğine milliyetçi bir demagoji kullanarak işçi ve emekçileri birbirine düşürecek, sermayenin karşısında Türk, Kürt, yerli-göçmen diye bölerek sermayeye ve emperyalizme muazzam hizmetler verecektir. AKP’ye, MHP’ye, İyi Parti’ye geçmişte kime oy vermiş olursa olsun tüm işçi ve emekçiler, ayrı gayrı demeden birleşik bir işçi cephesi ile buna karşı koymalıdır.

Sungur Savran

Müslüman’ın da laikliğe ihtiyacı var

İşçi sınıfı için ne iyi olur ne kötü sorusunu hep sınıf mücadelesini göz önünde tutarak kararlaştırmak lazım. Çünkü bugün içinde yaşadığı düzen işçiyi eziyor, sömürüyor, yoksullaştırıyor, sık sık da işsiz bırakarak bütün bir aileyi açlıkla karşı karşıya bırakıyor. İşçi sınıfına şu ya da bu fikri ya da davranışı önerirken mutlaka sormalıyız: Bu, işçiyi patron karşısında güçlendirir mi yoksa tersine zayıflatır mı? Mesela sendika diyoruz, neden, çünkü işçiyi birleştiriyor ve güçlendiriyor. Mesela “hemşehricilik yapmayalım” diyoruz, neden, çünkü işçiyi bölüyor güçsüzleştiriyor.

İşte Devrimci İşçi Partisi’nin laikliği savunması da en başta bundandır. Laiklik olmazsa, herkes herkesin dinine karışmaya başlar, farklı dinden, farklı mezheplerden işçiler arasında fitne girer, sınıf bölünür, parçalanır. Bundan da patronlar sınıfı yararlanır. İşçi sınıfının mücadele birliğini sağlayan türden laikliğe biz “proleter laikliği” diyoruz.

Kimileri işçi sınıfını bölmeyi kendi çıkarlarına uygun bulduğu için laikliğe dinsizlik der, işçinin gözünde kötüllemeye çabalar. Oysa bunun gerçekle ilgisi yok. Laiklik bütün inançların özgürlüğünü korur.

Şimdi bazıları diyecektir ki “burası Müslüman memleket, bütün inançları gözetmek niye?” Önce hatırlatalım ki Türkiye nüfusunun çoğunluğunun Sünni Müslüman olması herkesin Sünni Müslüman olması demek değil. Herkes biliyor ki Aleviler var, Caferiler var, başka inançlar var. Fabrikada “bu iyi, bu kötü” diye tartışmaya ve ortak hayatımızı çoğunluk dininin kurallarına göre düzenlemeye başlarsak sınıfı bölmenin en etkili yöntemini uygulamaya başlamışız demektir.

Ama iş orada kalmıyor. Laiklik sadece sayıca daha az olan inanç gruplarını korumaz. Laiklik aynı zamanda bu topraklarda çoğunluğun dini olan Sünni Müslümanların da inançlarını gönlünce, inandığı gibi uygulamasının güvencesidir.

Nasıl mı diyeceksiniz? Sünni Müslümanlığın şartlarının ne olduğu, Müslümanların hangi kurallara mutlaka uyması, neyi yapmaktan kaçınması gerektiği konusunda binlerce farklı fikir var. Bu tür farklılıkların olduğu bir dünyada hangi Müslüman bir başka Müslüman’a dönüp “şöyle yaşamalısın, şöyle davranmamalısın” deme hakkına sahip olabilir?

Ama kendinde bu hakkı gören birçok akım ya da insan var. Tartışmalı konuları (mesela tesettürü ya da içkiyi) bir kenara bırakalım, bugünün dünyasında kaçınılmaz olan bir konuya dönelim. Geleneksel İslam’da “tasvir yasağı” denen uygulamayı alalım. İnsan resmi, heykeli, herhangi bir insan imgesi yapılması ve gösterilmesinin, temsil ve tasvir edilen insana tapınma anlamına geleceği düşüncesiyle getirilmiş bir yasa. Çağımızda sinema, televizyon, internet izlemeyen, sokakta reklam panosuna gözü takılmayan, heykel görmeyen insan mı kaldı? Ama bunda ısrar eden gruplar var. Şimdi bunların Müslümanlara sinema, televizyon, video, cep telefonu, her tür görsel yasağı getirmeye kalkıştıklarını hayal edin. Çekilir şey midir?

Ya da başka bir örnek alalım. Afganistan’da Taliban’ın 10 yaşını geçen kız çocuklarına karma ortamlarda değil, sırf kızlardan oluşan eğitimi bile yasaklaması, kadınların bir mağaza bile açmasına karşı baskı uygulaması bu çağda kızlara kadınlara reva görülebilir mi?

Bu tür baskıları yapana “tekfirci” deniyor. Tekfirci, ancak kendisinin inançlarına uygun biçimde yaşamının Müslümanlığını kabul ediyor. Kendisi gibi yaşamayanı kâfir olarak görüyor. O karşısındaki kişi kendini Müslüman olarak gördüğü halde, tekfirci bunu reddediyor. Ve o kişi “yola gelsin, dinine dönsün” diye ona baskı yapıyor, umutsuz gördüğü durumlarda ya da başkalarına ibret olsun diye onu öldürebiliyor bile.

Tarih boyunca din adına yaşanan hareket çok olmuştur. Bu, başka dinlerde olduğu gibi İslam’da da yaygındır. Tekfircileri ayıran, başka dinlerle savaşa girdikleri kadar, hatta ondan bile fazla Müslüman’ı kâfir ilan etme ve katletme konusundaki gayretleridir. Tekfirci en çok Müslüman ülkede yaşayıp kendisinden farklı olan Müslüman halkının düşmanıdır. Tekfircilik, onlardan olmayan Müslüman için tehliktedir. Bir korkulu rüyadır.

Kapitalist toplumun bencilliğini anlatmak için feylesoflar bir deyim yaratmışlar: İnsan insanın kurdudur. Tekfircilik söz konusu olduğunda Müslüman Müslüman’ın kurdudur. İşte bunun içindir ki Müslüman’a da laiklik su gibi, ekmeğe gibi gereklidir.

Bir İhtilal Olarak Millî Mücadele okurlarla buluştu

Geçtiğimiz günlerde, Sungur Savran’ın kaleme aldığı *Bir İhtilal Olarak Millî Mücadele* kitabı Yordam Kitap tarafından yayınlanarak okurlarla buluştu. Savran kitabında 100. yılına girdiğimiz cumhuriyetin kuruluşuyla sonuçlanan 1918-1923 arasındaki Millî Mücadele dönemini Marksist bir analiz temelinde ele alıyor. Bu analiz ile birlikte Millî Mücadele’nin bir ihtilal karakteri taşıdığı, bugünkü Türkiye topraklarında farklı sınıfların, toplumsal katmanların, siyasi önderliklerin birbiriyle karmaşık ilişkisinin yer aldığı gerçek bir iktidar mücadelesi yaşandığı açıklığa kavuşuyor.

Savran, Millî Mücadele’yi kendi iç koşullarının incelenmesinin yanında onu, dünya devrimi dalgasının bir parçası olarak ele alıyor ve Ekim devrimi ile başlayan süreç ile, Osmanlı toprak-

larının çevresindeki ülkelerde yaşanan ihtilalci gelişmelerle yani bu mücadeleyi sarıp sarmalayan koşullarla birlikte bilimsel titizlikle inceliyor.

Neredeyse daima tek bir bireyin, Mustafa Kemal’in zihninde şekillenmiş bir fikrin uygulanması olarak indirgemeci biçimde ele alınan bu dönemde mücadelenin önderliğini almaya aday birden fazla aktörün yer aldığı, Mustafa Kemal’in Sakarya Meydan Muharebesi’ne (Ağustos-Eylül 1921) kadar Millî Mücadele’nin tartışılmaz lideri haline gelmediği Savran tarafından vurgulanıyor. Bu dönem ancak Millî Mücadele ve Mustafa Kemal arasındaki özdeşleşmeden arındırıldığında farklı siyasi önderlikler ve sınıflar arasındaki mücadele hakkıyla kavranabiliyor, Anadolu’da sürekli devrim bir ihtilal olarak fark

edilebiliyor.

Birbiriyle mücadeleye girişen sınıfları kanlı canlı aktörler olarak tarih sahnesindeki yerine çıkartan Marksizmin metodolojisi ile kaleme alınmış bu kitabı, bir ihtilal olarak Millî Mücadele’yi anlamak isteyen tüm okurlara öneriyor, iyi okumalar diliyoruz.

Armağan Tulun

Biz ara buluculuğun anlamını işçi davalarından iyi biliriz!

Geçtiğimiz haftalarda Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanı Mahinur Özdeniz Göktaş, “Süresiz nafaka, adil bir durum değil. Açıkça sormak istiyorum. Süresiz bir nafaka sizin için adil mi?” şeklinde sözleriyle nafaka hakkını bir kez daha tartışmaya açan bir çıkış yaptı. Meselenin farklı boyutlarına değinmeden biz de önce açıkça sormak istiyoruz: “Süresiz nafaka diye bir şey var mı?” ya da bazı AKP’liler, AKP’nin yanına alarak meclise soktuğu Yeniden Refah ve Hüda Par gibi partiler nafaka hakkına saldırırken gerekçe olarak ileri sürdükleri “bir gün evli kalıyor, bir ömür nafaka alıyor” iddiası ne kadar doğru? Bir gün evli kalıp da nafaka ödeyen topu topu kaç kişi var? Bu sorunun cevabını dava sonuçlarına, banka kayıtlarına dayanarak devletin Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı ve Adalet Bakanlığı verebilir, çünkü şu ana kadar bu konuda açıklanmış bir veri yok. Ama ilk sorunun cevabını biz de verebiliriz: Süresiz nafaka diye bir şey yok.

Bugün tartışmaya açılan nafaka yoksulluk nafakası. Nafaka alan taraf evlendiğinde nafaka kendiliğinden kesilir. Eğer çalışmaya ve bir gelir elde etmeye başlarsa, kendisine kalan miras ya da başka bir sebeple maddi şartları iyileşir yoksulluk durumu ortadan kalkarsa da nafaka kaldırılabilir. Dolayısıyla ortada süresiz nafaka diye bir şey yokken bunu iddia ederek nafaka hakkını gündeme getirmek, nafaka hakkının kendisini tartışmaya açmak anlamına gelir.

Nafaka hakkı üzerinden “mağdur erkekler” edebiyatı yapmak da tümüyle bir çarpıtmadır. Çünkü mevcut yasa ve düzenlemelerde nafaka hakkı, kadın ya da erkek fark etmez eşlerden mağdur olan kimse onu kapsıyor. Ama bugün elbette büyük çoğunlukla nafaka alan taraf kadınlardır. İktidarın her fırsatta kadının yeri evidir, asıl işi anneliktir dediği, kadınları üretimin ve toplumun dışına itmeye çalıştığı, kadınlarda işsizlik oranının yüzde 30'lara dayandığı, kadınların işgücüne katılım oranı rekor seviyeye ulaştı denilen rakamın yüzde 30 olduğu bir ortamda başka türlü mümkün olabilir mi? Tabii ki olamaz. Böyle bir durumda nafaka hakkını tartışmaya açmak, boşanma sonrasında kadınları yoksulluğa itmek ya da mutsuz, belki de şiddet gördükleri evliliklere razı gelmek demektir.

Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı'nın bu çıkışının ardından Adalet Bakanı Yılmaz Tunç da katıldığı bir televizyon programında “Aile hukukunu sil baştan ele alacağız. Aile hukukunda ara buluculuğu getirmek lazım. Boşanma, tazminat, nafaka sorunları ile ilgili ara buluculuk olabilir. Vatandaşların mağduriyetini gidermemiz lazım. Her iki tarafı da dikkate alarak bir çözüm bulunmalı” dedi. İşçi arkadaşlarım, ama en çok da işçi kadınlar buradaki zehirli sözcüğün “ara buluculuk” olduğunu hemen fark etmiştir. Bugün fabrikada, işyerinde işten çıkarıldığımız durumda önümüze hukuki olarak iki yol koyuluyor. Biri mahkemeye gidip işe iade davası açmak, diğeri de “mahkemelerde sürünmeyeyim, bir an önce bitsin” diye düşünerek ara bulucuya gidip anlaşmaya çalışmak. Ve anlaşmaya çalışmanın, haklarının, alacaklarının üzerinden pazarlık etmek, bazılarının feragat etmeye zorlanmak anlamına geldiğini de çok iyi biliyoruz. Aile hukukunda ara buluculuğu getirmenin anlamı da farklı olmayacaktır. Ara buluculuk, nafaka, maddi ve manevi tazminat, velayet gibi hakları pazarlık malzemesi haline getirecektir. Hakların pazarlık malzemesi yapılması kabul edilemeyeceği gibi özellikle şiddetin söz konusu olduğu boşanmalarda tarafların bir araya getirilmesini, şiddetin faili ile şiddete uğrayan arasında ara buluculuk yani ortak bir noktada buluşma çabası içine girilmesini düşünmek bile yanlıştır. Örneğin İstanbul Sözleşmesi'nde, kadınları koruma amaçlı olarak bu tür uygulamaları yasaklayan hükümler vardı.

Bugün sakız gibi uzayan işe iade davaları örnekleri karşısında işçilerin karşısına ara buluculuğun bir çözüm gibi çıkarılması ile, nafaka hakkının, boşanmayı zorlaştıran düzenlemelerin tartışılmasıyla aynı anda aile hukukunda ara buluculuk lafının ortaya atılması benzer şeylerdir. Başta çocuk, yaşlı ve hasta bakımı olmak üzere kadınların üretime katılmasının önündeki engeller kaldırılmadan, çalışmak isteyen her kadına iş imkânı sağlanmadan nafakanın, ara buluculuk gibi seçeneklerin tartışmaya açılmasına dahi izin vermemek gerekir.

Antep'te fiili grev dalgasıyla işçiler haklarını söke söke alıyor, tüm işçi sınıfına yol gösteriyor!

Türkiye'nin en önemli sanayi kentlerinden biri olan Antep'te Ağustos ayı başından bu yana işçi mücadeleleri gündeme damga vurmuş durumda. 5 bölgeden oluşan Gaziantep Organize Sanayi Bölgesi (GAOSB) yüzölçümü olarak ülkenin en büyük organize sanayi bölgesi konumunda. Çoğunluğu tekstil ve petrokimya olmak üzere çeşitli işkollarında toplamda 200 bini aşkın işçi, bu bölgelerdeki fabrikalarda çalışıyor.

Antep'te tekstil sektörü sendikalaşmanın oldukça düşük olduğu sektörlerden biri. Kentteki göçmen ve mültecilerin hatırı sayılır orandaki yoğunluğu, devletin patronlara bu konuda açık çek vermesi ve herhangi bir denetim uygulamaması, güvencesiz ve esnek çalışmayı beraberinde getiriyor. Patronlar ucuz işgücü olarak gördüğü göçmen işçileri özellikle halı, iplik, plastik gibi sektörlerde yerli işçi-

lerle karşı karşıya getirerek ücretleri açlık sınırına endekslemiş durumda.

Asgari ücrete yapılan Temmuz zammından sonra büyük çoğunluğu sendikasız olan ve toplu iş sözleşmesi yapmayan fabrikalardan müteşekkil GAOSB'de fabrikalar zam oranlarını açıklamaya başladı. Büyük işçi hareketliliğinin olduğu tekstil sektöründe patronların teklif ettiği ücretler ya doğrudan asgari ücret ya da onun çok az üzerinde, yani açlık sınırı düzeyinde. Bu teklifleri reddedip fiili greve çıkan Koza Halı işçilerinin yaktığı mücadele ateşi Şireci Tekstil işçilerinin katılmasıyla harlandı. Bu iki grevin başarıyla sonuçlanması aynı işkolunda benzer sefalet ücretlerine mahkûm

de fiili grevlerini başarıya ulaştırdı.

Fiili grevler sürecinde mücadeleyle öncülük eden Birleşik Tekstil Dokuma ve Deri İşçileri Sendikası (BirTek-Sen) olumlu bir sınıf sendikacılığı örneği göstererek fiili grevle elde edilen kazanımların sürekliliğini sağlamak için fabrikalarda yetkili sendika olmaya çalışıyor. Erkaplan Halı'da işçilerin taleplerinin kabul edilmesinin ardından patron sendikaya üye işçilere mobbing uygulayarak işçileri istifaya zorluyor.

Antep'te tüm Ağustos ayı bir kez daha göstermiştir ki işçi sınıfının sahip olduğu hakları iyileştirmek için elindeki en büyük araç üretimden gelen güç. Antep'te “Hak verilmeyen alınıyor!” şiarıyla mücadeleye atılan, sendikalaşan ve göçmen sınıf kardeşleriyle birlikte fiili grevle hakkını söke söke alan işçiler tüm ülkenin işçi sınıfına yol gösteriyor.

birakılan işçileri de harekete geçirdi. Suriyeli işçilerin çoğunlukta olduğu MDZ İplik fabrikasında da benzer taleplerle iş bırakan işçiler mücadeleyi kazanımla sonuçlandırdı. Son olarak Artemis Halı ve Erkaplan Halı işçileri

Soylu kızağa çekildi, ekibi tasfiye ediliyor: İstibdad rejimi tazeleniyor!

Süleyman Soylu'nun milletvekili seçildikten sonra yeni kabinede yer almaması, İçişleri Bakanlığı'na Soylu ile ihtilafı olan eski İstanbul Valisi Ali Yerlikaya'nın getirilmesi bir tasfiye sürecinin başlayabileceğinin habercisiydi. Öyle de oldu. Önce polis örgütünde Soylu'nun yakın ekibinden olduğu söylenen kişiler tasfiye edildi. Ardından da vali ve kaymakamlar değiştirildi. 81 ilin 38'inde hem vali hem emniyet müdürü, diğer 43 ilde ise vali ya da emniyet müdürü değişti.

Bu tasfiyeler olurken bir dizi skandal niteliğinde haber de basına düşmeye başladı. Ankara'da 600 bin dolara gece kulübü satın alan polis müdürü, turistik beldeye göçmen kaçakçılığında sabıkalı birinin atölyesinde kendine lüks yat yaptıran bir başka müdür, Karabük Valisi görevden alındıktan sonra oğlunun karıştığı bir ölümlü kaza ile ilgili kayıp kamera görüntülerinin bir anda bulunması derken garip bir süreç yaşanıyor. Soylu'nun istibdad rejiminin, baskıcı ve keyfi yönetim pratiğinin en uç örneklerini sergilediği biliniyor. Suç örgütleriyle o kadar içli dışlı olmuştu ki bir aşamada, polis teşkilatındaki başka bir klik, Sarallar suç örgütüne yapacağı operasyonu Soylu'dan gizlemişti. Sorulunca da “daha önce her bilgi verdiğimizde sızıntı oldu” diye açıklama yapmışlardı. Sedat Peker bizzat Soylu ile girdiği

gayrimeşru ilişkileri ifşa etti. Soylu bu kirli ilişkilerini tek bir güvenlik makalesi bile okumadığını kendi ağzıyla söylediği, polislikle askerlikle hiçbir ilişkisi olmadığı halde medya desteğiyle yarattığı “rambo” figürü arkasına gizliyordu. Bunun için milliyetçi ve şovenist propaganda tekniklerini de sonuna kadar kullanmaktaydı.

Soylu bir aşamada kantarın topuzunu öyle kaçırdı ki şov yapmak için vatandaşların fişlendiği bir bilgisayar programını bir sosyal medya paylaşımı ile ifşa etti. Bu açıkça yasadışı idi. Nitekim polisin istihbarat başkanı da görevden alındıktan sonra söz konusu programa polisler girmekte zorlandı, bazı polis kaynaklarına göre geçmiş dönük yasadışı ve keyfi arama kayıtlarını sildikleri için programın çalışmasında kesintiler yaşanmış. Bu sebeplerle Soylu ve ekibinin tasfiyesi muhalif çevrelerde de olumlu karşılanıyor. Daha da ileri gidenler yeni İçişleri Bakanı Ali Yerlikaya'yı öve öve bitiremiyorlar. Akbelen'deki jandarma zulumü, Cumartesi annelerine yapılan gözaltılar, özel okul öğretmenlerine polisin saldırması ve daha pek çok baskı ve zulüm örneği yaşanırken, bunları dahi mazur göstermeye çalışanlar çıkabiliyor. “Aslında Ali bey de bu olanlardan rahatsız” gibi açıklamalara başvuruyorlar. Bunların hepsi boş laftan ibarettir. Soylu ve ekibinin tas-

fiyesi istibdad rejiminin sona ermesi, temel hak ve özgürlüklere saygılı bir polis teşkilatı kurulduğu anlamına gelmiyor. Tam tersine istibdad rejimi eskimiş, yıpranmış olan derisini atıyor. Yani tazeleniyor.

O kadar çok skandalın basına düşmesi ancak hiçbir sorumlu hakkında soruşturma ya da dava açılmaması, Soylu'nun ekibinin tasfiye edilirken aynı zamanda bir hukuki dokunulmazlık zırhı ile korunması bu gerçeği bize gösteriyor. Bu zırh sayesinde Soylu ve ekibi direnç göstermeden kenara çekiliyor. Aynı zamanda istibdad rejimi yeni kadrolarına, suç işledikleri halde en fazlasından kızağa çekilecekleri ama yargılanmayacakları yönünde cesaret vermiş oluyor. Devlet dönem dönem bu şekilde deri değiştirmelere gider. Tasfiyeler olur yeni kadrolar gelir. Devletin sınıf karakteri değişmeden baskıcı yönü işe asla değişmeyecektir. Çünkü bilimsel sosyalizmin tanımıyla devlet “hakim ve sömürücü sınıfların emekçi sınıflar üzerindeki baskı aygıtı”dır. Dolayısıyla temel hak ve özgürlüklerin savunulması ve genişletilmesi ancak örgütlü mücadeleyle mümkündür. Gerçek hürriyet ise işçi sınıfının iktidarıyla ve baskının sadece sömürücü bir azınlık üzerinde uygulanmasıyla gelecektir.

Yine tiyatroya yine hüsrana!

Kamu emekçisinin zam oranı Merkez Bankasının enflasyon hedefinin bile altında kaldı!

Kamu emekçileri ve emeklilerinin önümüzdeki 2 yıllık dönemde alacakları zam oranlarının belirlendiği kamu çalışanları toplu iş sözleşmesi, Kamu Hakem Kurulu kararıyla sonuca bağlandı. Hakem Kurulu hükümetin 2024 yılının ilk altı ayı için yüzde 15, ikinci altı ayı için yüzde 10; 2025 yılının ilk altı ayı için yüzde 6, ikinci altı ayı için de yüzde 5 zam önerisini noktasına virgülüne dokunmadan onayladı. Bu da toplu sözleşme adı altında bir tiyatroya oynandığının kanıtıydı. Bu tiyatroya hükümet kendi rolünü oynadı ve kamu emekçilerini enflasyona ezdirecek, krizin faturasını emekçiye yıkacak bir dayatmayla geldi. Hükümetin dayattığı zam oranları Merkez Bankasının önümüzdeki yıl hedef olarak koyduğu yüzde 33'lük enflasyona bile ulaşmıyor. Üstelik bu enflasyon hedeflerinin tutturulmuş olduğu da pek görülmemiş şey değil. Ancak hükümetin sefalet zamlarının bir dayatma değil de pazarlık sonucu olduğunu göstermek gerekiyordu. Bunun için Memur-Sen'in sendika rolünü oynaması, sonucun da hükümetin değil de bir "hakem" olarak Hakem Kurulu'nun kararıyla belirlenmesi uygun görüldü.

Sarı sendika Memur-Sen emekçilere yine ihanet etti

Toplu iş sözleşmesinde yetkili sendika Memur-Sen artık alıştığımız üzere müzakere etmek adı altında kamu emekçilerini oyalamış, hiçbir talebinin altını doldurmuş, pazarlığın bir unsuru olarak kamu emekçilerinin iş bırakmasını gündeme dahi almamıştır. Memur-Sen bir sarı sendika olarak üzerine düşeni yapmış, temsil etmesi gereken kamu emekçileri ve emeklilerine ihanet etmiştir. Kamu emekçilerinin bu işbirlikçi ve sınıf düşmanı sendikadan kopması, kaderini kendi eline alması şarttır.

KESK toplu sözleşme sürecinde yetersiz kaldı

Hükümet, Memur-Sen ve Ha-

kem Kurulu artık kabak tadı veren senaryoyu bir defa daha sahneye koyarken kamu emekçilerinin mücadeleye kurulmuş sendikası KESK'in ne yaptığına da bakmak lazım. KESK tüm sürecin nasıl yaşanacağı daha en başından belli olmasına rağmen, üyelerini ve diğer kamu çalışanlarını somut talepler etrafında toplayan bir hareket kurmak için hareket etmemiştir. Görüşmeler başladıktan, yani bu sözleşme döneminin senaryosu belli olduktan sonra dahi, tüm kamu emekçilerini bir araya getirebilecek, bir taban baskısı oluşturabilecek, en yakıcı talepler üzerine bir hareket geliştirmek, bu hareketi de kamu emekçilerinin grevli toplu sözleşme hakkını fiili grev yaparak elde edebileceği gerçeğine dayanan bir eylem programına bağlamak yoluna gitse ciddi bir etki yaratabilirdi. Ancak KESK, kamu emekçilerinin çok sayıda isteğini sıraladığı basın açıklamalarında bu taleplerin istense de hükümet tarafından gerçekleştirileceğini ifade ederek baştan teslim olan bir ruh haliyle basın açıklamaları düzenlemekle yetinmiştir. Grev adı altında bir günlük iş bırakma kararı almıştır ancak bu iş bırakma da KESK'in ana gövdesini oluşturan öğretmenlerin zaten işbaşında olmadıkları bir zamanda hayata geçirilmiştir. Zaten iktidar, kamu emekçileri toplu görüşmelerini bu sebeple en başından beri Ağustos ayında yapılacak şekilde düzenlemiştir. Dostlar alışverişte görsün diye yapılan eylemin doğal olarak sürece hiçbir etkisi olmamıştır.

Kamu çalışanları ve emeklileri 2 yılda bir oynanan bu oyunu grevli toplu sözleşme hakkını fiili grevle kazanarak bozar!

Şimdi bir yalan daha dolaşıyor; yasal olarak Hakem Kurulu'nun kararına itiraz edilemiyor yalanı tüm medya organlarında yerini almış durumda. Yasada böyle yazıyor olabilir ancak bu durum,

bir karara itiraz etmenin tek yolu mahkemeye gitmek olsaydı doğru olurdu. Oysa milyonlarca emekçinin hayatını doğrudan etkileyecek bir konuda göz göre göre yanlış bir karar alınıyorsa itiraz etmek için, iş bırakmadan iş yavaşlatmaya, toplumu sarsacak mitinglerden genel greve kadar yapılabilecek çok şey vardır.

İlk olarak kamu emekçilerinin iki yıldır TÜİK eliyle uğradığı hak kayıplarını telafi edecek bir ücret artışı gerçekleşmelidir. Enflasyon oranları TÜİK tarafından değil sendikaların ve tüketici örgütlerinin, sermayeden ve devletten bağımsız bilim insanlarıyla birlikte oluşturacağı fiyat denetim komiteleri tarafından belirlenmelidir. Ücretler yıllık, altı aylık veya üç aylık değil "eşel mobil" sistemiyle her ay gerçek enflasyon oranında otomatik olarak artmalıdır. Yapılacak toplu sözleşme zamları bu artışın üzerine eklenmelidir. Aksi her türlü zam düzenlemesi enflasyon karşısında kamu emekçisinin alım gücünün düşmesi sonucunu doğurmaktadır.

Grevli toplu sözleşme hakkı için tüm kamu çalışanları bir araya gelmeli, grev hakkını grevle kazanacak bir birleşik cephe inşa edilmelidir. Bu taleplerin gerçekleştirilmesi için en büyük sorumluluk yine tüm eksiklerine rağmen ülkemizdeki kamu emekçilerinin yegâne sınıf örgütü KESK'e düşmektedir. KESK kuruluş ilkelerini ve tarihini hatırlayıp önceliğini müzakereye değil mücadeleye vermelidir. Aksi halde bugün TÜİK'in açıklayacağı enflasyon oranlarına mahkûm olan kamu emekçileri, kısa zaman içinde açıkl sınıra endekslenmiş ücretlerle ve iş güvencesinin hedefe konduğu reformlarla muhatap olacaktır. Oysa kamu emekçilerinin grevle, direnişle ve mücadeleye elde edemeyeceği bir hakkı yoktur.

Ertuğrul Oruç

Kamu emekçilerinin Kavel'i birleşik mücadele ile yaratılabilir

Geçen ay köşe yazımızda belirttiğimiz öngörümüz ne yazık ki doğrulandı. Hükümetle yetkili konfederasyon Memur-Sen arasındaki toplu sözleşme pazarlığı mizanse- ne dönüştü. Aldım-verdim oyunu, Hakem Kurulu'na gitti. Hakem Kurulu'nun memurlara, hükümetin sunduğu sefalet oranlarının aynısını "uygun görmesiyle" mizan senin son perdesi oynanmış ve tiyatroya bitmiş oldu. Kendilerinin yazıp oynadığı tiyatroya bitti ancak memurlar için yoksulluğun gerçekleri başlamış oldu.

Her şeyden önce imzalanan bu toplu sözleşme gayrimenshurdur. Boş bir kâğıt parçası hükmündedir. Memurların sözleşme masasında temsil yetisini kısıtlayan, Hakem Kurulu'nun bileşiminin hükümet (patron) lehine oluşturulduğu ve en önemlisi grev hakkının tanınmadığı bir sözleşme nasıl meşru kabul edilebilir?

Yapılması gereken konfederasyonların, bağımsız sendikaların, meslek örgütlerinin acilen bir araya gelip toplu sözleşme taleplerini belirlemek ve ortak bir eylem planı üzerinde anlaşmak olmalıdır.

Sağlık alanında geçtiğimiz günlerde böyle bir adım atıldı. TTB sorumluluk alıp SABİM'i ve sağlık alanındaki diğer örgütleri bir eylem planı oluşturmak üzere davet etti, davet büyük oranda karşılığını buldu. TTB gibi bir doktor meslek örgütünün, sağlık alanındaki tüm emekçilerin haklarını gözetecek eylemlerin öncülüğünü yapıyor olması ayrıca üzerinde durulması gereken olumlu bir noktadır.

Sağlık alanı çok çeşitli (yüzden fazla) meslek grubunu barındıran bir iş kolu. Bu çok parçalı yapısı, düşük örgütlülük düzeyi ile birleştiğinde dezavantaja dönüşüyor. Uzun vadeli çıkarlar yerine giderek kısa vadeli dar mesleki çıkarlar ön plana çıkıyor, bu da topluca eylem örgütlenmesi önünde ciddi engeller oluşturuyor. Bu dinamizi tersine çevirebilecek her adım değerli.

Son imzalanan toplu sözleşmede ise kazanan bir meslek grubu yok. Doktoru da taşeron kamu işçisi de kaybeden. Ama mesele kayıpta ortaklık değil. Dar mesleki çıkar anlayışı ile kazanımda ortaklık elde edilemiyor. Bu anlayış hâkim oldukça hiçbir zaman da kalıcı bir kazanım elde edilemeyecek. Çünkü emekçiler çok parçalı ve görece örgütsüz (atomize) iken patron tarafı (veya hükümet) yekpare hareket etmekte.

İki örnek verelim. İlki kamu alanından. 2000'lerin başından itibaren sağlıkta taşeron çalıştırma almış başını gitmişti. Taşeron, sendikalaşma hakkından yoksun, güvencesiz bir çalışma usulüydü. Zaten doğuş gerekçesi buydu. 90'larda memurlar sendikalaşma haklarını almış (SES/KESK kurulmuş) ve militan mücadeleler veriyordu. İşte taşeron, bu hareketin kamuda önünü kesmek için icat edilmişti. 2010'larda verilen ciddi mücadele sonucu sendikal haklarını aldılar ancak bu sefer de yine örgütlenmeyi (Dev Sağlık-İş) baltalamak için memur olmayan kamu kadrosu yaratılıp hareket sönmüldürüldü.

Diğer örnek ise özelden. Maltepe Üniversitesi Hastanesi işçileri 2014'te Dev Sağlık-İş'te örgütlenmiş ve greve çıkmışlardı. Greve neredeyse tam katılım olmasına rağmen özel hastane patronlarının aralarında dayanışması ile grev kırılmış oldu.

Yukarıdaki örnekler patronların sınıf işbirliği içinde nasıl kararlı ve tek vücut davrandığının göstergeleri. Aynı zamanda tek bir meslek grubunun patronlara karşı kısa vadeli kazanımlar elde etse dahi nihai ve uzun erimli kazanımlar alamadığının da bir kanıtı. İşçiler ezildiğinde yalnızca işçilerin, doktorlar ezildiğinde yalnızca doktorların mücadele etmesi yerine topyekûn sağlık emekçilerinin mücadeleye katıldığını düşünün bir de. Sonucun farklı olacağı ya da olabileceği açık değil mi?

12 Eylül sonrası dönemde kamu emekçilerinin mücadelesinin doruğu sendikalaşma hakkı için yapılan eylemlerdi. "Memur sendikası mı olurmuş" diye işe başlayan devlet, taviz vermek zorunda kaldı. KESK'i, fiili-meşru mücadeleler sonunda kamu emekçileri 1995'te kurdu. Bu kazanım kamu alanında hâlâ geçilememiş bir doruk noktasıdır. Ancak bugün yeni doruklara tırmanmak şarttır. Bugünün doruğu grevli toplu sözleşme hakkının kazanılmasıdır. Ve bu hak Türkiye işçi sınıfı tarihinde nasıl Kavel işçileri tarafından yasaklıyken yaşağı delip grev yaparak kazanıldıysa, kamu emekçileri için de tarih benzer olacaktır. Grev hakkı, "kamuun Kavel'i" yaratılarak, yasaklı olmasına rağmen grev yapılarak kazanılacaktır.

Ancak elbette ki doruklara tırmanmak zordur, çetindir. Hiçbir zayıflığın olmaması gerekir. Her türlü teçhizatın alınması, tam tekmil olunması şarttır. Yani ne tek bir doktor ne de tek bir sağlık işçisini dışarıda bırakacak lüksümüz var. Önümüzdeki süreç teçhizatı tamamlayacağımız, yani ayrı mesleklerden emekçilerin aynı mücadeleyi vermeyi deneyimleyeceği bir süreç olacak. Doruğa (grev hakkını kazanmaya) belki daha çok var. Ancak geç olsun, güç olmasın.

Devrimci İşçi Partisi'nin Gebze'deki yeni bürosu açıldı!

Devrimci İşçi Partisi tersane, metal, gıda gibi farklı işkollarından işçilerin yoğunlukta olduğu bir toplantıyla Gebze'deki yeni bürosunu açtı. Gebze bölgesinde mücadeleleriyle bilinen öncü metal işçilerinin, sendika temsilcilerinin, şu anda grevde olan Corning işçilerinin, tersane işçilerinin ve emekçi kadınların söz alıp tecrübelerini paylaştığı bu toplantı katılımcılar için umut kaynağı oldu. Nüfusunun büyük bir bölümü sanayi işçilerinden oluşan Gebze'deki yeni büromuz işçilerin emekçilerin siyasi ihtiyaçlarının karşılık bulacağı bir uğrak noktası olacak.

Doğru temelde, sınıfsal olarak kutuplaşalım! Sermayenin saldırılarına hazırlıksız yakalanmayalım!

Açılış konuşmasının ardından söz alan Devrimci İşçi Partisi Genel

Başkan Yardımcısı Levent Dölek, Millet İttifakı'nın muhalefette fakat fikirlerinin iktidarda olduğunu dile getirdi. Millet İttifakı'nın istibdadı devirecek gücünün de niyetinin de olmadığını belirten yoldaşımız, Türkiye'de seçimin her zaman gündem olduğunu, yerel seçimlerin ardından erken seçim tartışmalarının başlayacağını, işçiye emekçiye sorunlarını çözmek için sandığın göstereceğini fakat işçi sınıfının sorunlarını fabrikalarda, alanlarda verilen fiili mücadelenin ve örgütlülüğün çözeceğini hatırlattı.

Her toplu iş sözleşmesinde (TİS) masaya işçi sınıfının tamamı oturuyor! MESS ile yapılacak TİS görüşmeleri gündemine sahip çıkalım!

Chen Solar fabrikasının baş temsilcisi yoldaşımız, MESS ile imzalanan sözleşmenin önemine

vurgu yaptı. MESS'e bağlı olmayan fabrikalarda gerçekleştirilen TİS görüşmelerinin hepsinde patronların masaya MESS ile imzalanan sözleşmeyi emsal olarak getirdiğini hatırlatan yoldaşımız, MESS'e karşı edinilen her kazanımın dolaylı olarak diğer fabrikalardaki işçileri de olumlu etkilediğini bu yüzden her işçinin MESS ile yapılan görüşmeleri yakından takip etmesi gerektiğini, sözleşmenin muhatabı işçilerin mücadelesine omuz verme-

si gerektiğini hatırlattı.

Bununla beraber HT Solar'da çalışan bir yoldaşımız, her toplu iş sözleşmesinin emsal olma potansiyeli taşıdığını, bu sebeple MESS grubu sözleşmesinden önce imzalanan sözleşmelerin de MESS grubu işçilerine örnek olacağı bilinciyle imzalanması gerektiğinin altını çizdi.

Corning işçileri yol gösteriyor! Corning grevi kazanacak!

Açılış toplantısına hâlihazırda grevde olan Corning işçileri de katıldı. Corning fabrikası temsilcisi, önceki konuşmacılarla paralel olarak Corning grevinin etki alanının Corning fabrikasının sınırlarının çok ötesinde olduğunu bilincinde olduklarını söyledi. Bu bilincin gerektirdiği şekilde hareket ettiklerini ve mutlaka kazanacaklarını vurguladı. Corning grevini destekleyen herkese teşekkür etti.

Devrimci İşçi Partisi işçileri saflara çağırıyor!

Bir işçi partisi olan Devrimci İşçi Partisi, Gebze bölgesinde bir süredir faaliyet yürütüyor ve gündemine etki alanını genişletiyor. Yeni Gebze bürosunun da işçi sınıfının örgütlülüğünü arttırmasına vesile olmasını hedefliyor. Daha fazla işçi daha fazla mevzi! Bu düzenden hesabı devrimci işçiler soracak!

Gençliği kapitalizme ve istibdada karşı işçi sınıfının yanında mücadeleye çağırıyoruz!

Türkiye'de bu yıl emekçi halk derin bir ekonomik krizin ortasında dayken ardı ardına iki depremle sarsıldı. Bunlar yaşanırken seçimler yapıldı. Her iki burjuva ittifakı da sanki deprem hiç yaşanmamış, ülkede ekonomik kriz yokmuş gibi siyaset yaptılar çünkü bu konular siyasetin gündemi olsa her iki tarafın da işçi ve emekçi kitlelere düşman olduğu meydana çıkacaktı. Seçimden sonra ise emekçi halkın

payına daha derin bir yoksulluk düştü.

Öğrenci gençliğin bu şartlarda yaşamını sürdürmesi bile neredeyse imkânsız

Öğrenci gençlik ekonomik krizden derin şekilde etkileniyor. TÜİK'in yalan rakamlarıyla bile yüzde 65,50 enflasyonla yeni öğretim yılına girmiş bulunuyoruz.

Bunlara karşılık Ocak ayında yüzde 50 artarak 1.250 lira olan KYK bursu/kredisi Temmuz ayında asgari ücretin bile onda birine düştü. Bu ödeneğe yeni zam ancak gelecek Ocak ayında yapılacak. Burs ve öğrenci

kredilerine gelen artışın da enflasyon karşısında bir değeri kalmayacak. Burs ve krediler dışında ailesinden kısıtlı destek alabilen ya da hiç destek alamayan emekçi çocuklarının değil eğitim görmesi, yaşamını sürdürmesi bile neredeyse imkânsız! Dışarıda her şey ateş pahası olduğu gibi okul yemekhanelerinin ücretleri de bu yıl ikiye katlandı. Öğrenciler beslenme problemi yaşıyor. Bir diğer yakıcı gündem ise barınma sorunu. Ülkede yeterli devlet yurdu bulunmuyor. Açıkta kalan öğrencileri bekleyen özel yurt ücretleri ve ev kiralari ise korkunç düzeyde. Öğrenciler en kötü şartlarda barınıyor. Oysaki ülkedeki tüm öğrencilerin nitelikli ve ücretsiz şekilde barınabilmesi, beslenebilmesi, eğitim görebilmesi

için yeterli kaynak mevcut. Özel okulların, özel üniversitelerin, özel yurtların kamulaştırılması atılacak adımlardan ilkidir. İçinde bulunduğumuz şartları değiştirmenin yolu ücretsiz ve nitelikli beslenme, barınma ve eğitim için mücadele etmekten geçiyor.

Mücadelede yerin Devrimci İşçi Partili Öğrenciler'in yanı olsun!

Bu öğretim dönemine çok büyük sorunlar karşısında giriyoruz. Ama bu sorunların altında ezilmemeli, o sorunları ortadan kaldırmak için örgütlü bir mücadele vermeli-

yiz. Üniversitelerimizi burjuvaziye ve onun yarattığı ekonomik krize, krizi unutturmak için kullanacağı faşizme, mezhepçiliğe, ırkçılığa karşı mücadele edeceğimiz birer kale haline getireceğiz. Devrimci İşçi Partili Öğrenciler olarak tüm gençliği, tüm sıra arkadaşlarımızı kapitalizme ve istibdada karşı işçi sınıfıyla birlikte omuz omuza en ön safta mücadele etmeye davet ediyoruz! Kampüslerdeki mücadeleleri grev çadırlarıyla buluşturmaya çağırıyoruz!

Lehman Brothers'dan Crédit Suisse'e: Üçüncü Büyük Depresyon'un başlangıcınının 15. yıldönümü

Tam 15 yıl önce 15 Eylül 2008'de Lehman Brothers adlı bir ABD bankasının çöküşüyle dünya ekonomisi büyük bir krize girdi. Tüm burjuva iktisatçıları kapitalizmin artık kendi krizlerini çözmeye muktedir olduğu yalanına o kadar iman etmişlerdi ki hep bir ağızdan bunun geçici ve finansal alanla sınırlı olduğunu tekrarladılar. Ancak Marksizmin sunduğu araçları ve yöntemleri doğru şekilde kullananlar ilk andan itibaren teşhisi koydu: Çöküş, küresel ekonominin derinlerindeki bütün kriz eğilimlerinin büyük bir sarsıntıyla gün yüzüne çıkmasıydı. 2008 dünya tarihsel bir dönüm noktasıydı.

Ana akım burjuva iktisatçıları önce resesyon dediler, yani maliye ve para politikalarıyla kontrol altına alınabilir, geçici olması sağlanabilirdi. Uzun süre adını koymaktan çekindiler. Depresyon olduğunu kabullen-

memek için "Büyük Resesyon" terimi icat edildi. Devrimci Marksizm için ise gerçek ortadaydı: bu bir Büyük Depresyon'du.

Depresyon, kapitalist ekonominin, kâr oranının düşüş eğilimi sebebiyle çok derin krizlere düştüğü durumlar için kullanılır. Sadece altı ay veya bir yıl gibi kısa süreler değil, on yıllar boyunca sürebilecek bir dönem ifade eder. 2008'deki çöküşle birlikte

kapitalizm, tarihinde ilki 19. yüzyıl sonu ve ikincisi 1929'daki çöküşle başlayıp İkinci Dünya Savaşı sonrası kadar devam eden depresyonların ardından üçüncü bir depresyon dönemine girdi.

Burjuva sözcüleri krizin finansal alanla sınırlı kalacağını iddia ettiler. Devrimci İşçi Partisi ise tüm teorik yayınlarında, belgelerinde, bildirimlerinde, etkinliklerinde krizin finansal alanla sınırlı kalmayıp sorunun asıl kaynağı olan üretim alanına doğru taşacağını öne sürdü. Gelişmeler burjuva iktisadını tamamiyle yanlışladı. Dünya ekonomisi bugün çok daha ciddi sarsıntılara gebe. Hem şirketler hem devletler düzeyinde borçluluk 2008'dekinin çok ötesinde. Aradan geçen 15 yılda düşük faiz hadlerine rağmen kapitalist ülkeler ciddi bir ekonomik büyüme kaydedemedi. Tarihin cilvesidir yakın zamanda ABD

ve Avrupa'da ciddi bir banka iflasları dalgası yaşandı. İsviçre'nin iki numaralı bankası Crédit Suisse çöküş sinyalleri verirken merkez bankası operasyonu kurtarıldı.

Bir yanda faşizm, dünya savaşı ve barbarlık diğer yanda halk isyanları ve devrimler

Daha da önemlisi ekonominin depresyon dönemlerinde kendiliğinden bir düzelme yaşamasının mümkün olmadığını bunun da toplumsal ve politik çalkantıları gündeme getireceğini söyledik. Küreselleşmenin yerine korumacılığın öne çıkacağı, dünya savaşı ve faşizmin ciddi tehlikeler olarak insanlığın gündemine geleceğini yazdık. Önce Brexit, ardından Trump ve ön faşist hareketlerin yükselişi, ABD ve NATO'nun Rusya ve Çin'i çevrelemek için dünya savaşını kışkırtan hamleleri bu tezimiz

doğruladı.

Çalkantıların sadece barbarlık değil aynı zamanda isyan ve devrimi de halkların gündemine getireceğini yazdık. Halk isyanları, devrimci yükselişler ve hatta devrimler aradan geçen sürede tüm dünyada hiç eksik olmadı.

Marksizmin teorisi ve metodunda ısrar, yaşadığımız dünyanın kavranmasında büyük bir kılavuz olduğunu aradan geçen sürede bir kez daha kanıtladı. Fakat kapitalizmin krizlerini ve bunun yanında gelen devrimci fırsatları öngörmek tek başına yetmiyor. Bugün görevimiz Marksizmi yeniden proletaryanın devriminin kılavuzu haline getirmek ve krize, faşizme ve dünya savaşı tehlikesine karşı sosyalizmin zaferini hazırlamaktır!

Latin Amerika

Arjantin'de faşistlerin zaferi

13 Ağustos'ta Arjantin, (ülkenin sahip olduğu özel seçim sistemi sebebiyle, asıl seçimler öncesi gerçekleşen) ön seçimlerde büyük bir sürpriz yaşadı. Javier Milei isimli faşist bir iktisatçı, tüm tahminleri hak-sız çıkararak yüzde 30'un üzerinde oy oranıyla birinci geldi. Milei'nin tüm programı ise işçi sınıfına vahşi saldırılardan, yani özelleştirmeler, esnek çalışma, kamu harcamalarının budanması gibi artık klasikleşmiş "önlemler"den müteşekkil.

Milei'nin dişe dokunur hiçbir siyasi geçmişi yok. Arjantin siyasetinin iki büyük gücü, şu an iktidardaki "sol" Peronist koalisyon olan Frente de Todos (Herkesin Cephesi) da, 2019'a kadar iktidarda olan sağcı Juntos por el Cambio (Değişim için Birlikte) da seçimde büyük oy kaybı yaşadı. Siyaset sahnesinde daha iki yıl önce pıtrak gibi biten Milei ise girdiği ilk ön seçimde tüm adayları geride bıraktı. Bunun başlıca sebe-

bi, Türkiye'den bile beter enflasyon, işsizlik ve hayat pahalılığıyla boğuşan Arjantin halkının düzen partilerinden umudu kesmiş olması. Birbiri ardına gelen sağ (2015-2019) ve sözde sol (2019-2023) hükümetleri, İMF'ye boyun eğmekten ve sistemin sorunlarının suçunu birbiri üzerine atmaktan başka bir şey yapmadı. Bu bağlamda Milei'nin galibiyeti, 1990'larda Peru'da Alberto Fujimori'nin, 2016'da ABD'de Donald Trump'ın, 2018'de Brezilya'da Jair Bolsonaro'nun zaferlerini andırıyor. Milei'nin en büyük dezavantajı, (aynı başlangıçtaki Trump gibi) kendi partisinden ve milislerinden yoksun olması.

Ancak Arjantin özelinde çaresizlik teşhisiyle yetinmek eksik olur. Gerçek okurları, gerek işsizler dahil Arjantin işçi sınıfının militan hareketliliğine gerekse sokakta, fabrikada ve Meclis'te önemli varlık gösteren İşçilerin Sol Cephesi –

Birlik (FIT-U) ittifakına yaptığımız vurguları hatırlayacaktır. Yukarıda verdiğimiz Peru, ABD ve Brezilya örneklerinin hiçbirinde halka gerçek bir alternatif sunabilecek bağımsız bir sol odak ya yoktu ya da ezilmişti. Arjantin'de ise hem taban hareketi, hem de bağımsız bir sol odak varken yaşanan bu seçim hezimetini, durumun vahametini katlar nitelikte. FIT-U, seçime ortak listeden girmekten başka bir ortaklık gösteremedi, halkın karşısına işçi sınıfı odaklı bir programla çıkamadı. İttifakın bazı bileşenleri Meclis kürsüsünden hâlihazırdaki hükümetin Cumhurbaşkanı yardımcısı Cristina Fernández de Kirchner'e övgüler düzdü. Ama hâlâ çok geç değil. Arjantin'de yükselen faşizm tehdidi karşısında işçilerin ve solun tek çaresi, sınıf odaklı bir mücadele hattı inşa etmek.

Afrika

Sarı Yelekler Kenya'da

Yaz aylarında Kenya üç büyük protesto dalgası ile sarsıldı. Ülkedeki hayat pahalılığının tetiklediği ve yer yer polisle çatışmaya dönüşen eylemlerin en sonuncusunda en az 23 kişinin öldüğü belirtiliyor. Temmuz ayının sonunda muhalefet lideri ve eylemlerin siyasi önderi konumundaki Raila Odinga, hükümetle anlaşmaya vardıklarını, bir uzlaşma komitesi kurulacağını ve bu komitenin çalışması sırasında eylemlerin durdurulacağını duyurdu. Komite-nin istenilen değişiklikleri yerine getirmemesi durumunda eylemlerin yeniden başlayacağı söyleniyor.

Eylem dalgaları 2022 Eylül ayında, William Ruto'nun başkan seçildiği seçimlerde hile olduğu iddiaları ile başladı. Ancak bu eylemlerin kitleselleşmesi, Ruto'nun seçim sözlerini unutup, çalışanların üzerindeki vergileri yükseltmesi, gıda sübvansiyonlarını kaldırması ve akaryakıt vergilerini artırması sonrasında başladı. Birleşik Demokrasi İttifakı adlı partinin kurucusu Ruto, yoksul bir ailede büyü-yüp, tavukçuluk yaparak zengin olması nedeniyle "halkın içinden" birisi olarak görülüyordu. Seçimler öncesinde partisini "mirasyedilerin değil, dişiyle tırnağıyla kazıyarak geçinenlerin partisini" olarak tanı-tıyordu, artan enflasyonun etkisiyle giderek kontrolden çıkan hayat pahalılığına karşı önlemler alacağını vadediyordu. Başkan seçildikten sonra ise başka telden çalmaya başladı. Kamu borcunun ödenemez olduğunu, devletin iflas etmek üzere olduğunu söyledi ve gıda sübvansiyonlarını kaldırıp, doğrudan çalışanları etkileyen vergileri artırdı. Bu da yetmedi, İMF'den borç almanın koşulu ve "küresel ısınma"ya karşı mücadelenin bir parçası olarak akaryakıt vergilerini artırdı. Yani yaklaşık beş yıl önce Fransa başkanının denediğini denedi, sarı yeleklilerin verdiği cevabın aynısını aldı.

William Ruto hükümeti, emperyalizm yanlısı bir yönetim. Bunun bir göstergesi, İMF ile anlaşma yapmak için akaryakıt vergilerinde büyük bir artırıma gitmesi ve bazı temel gıda fiyatlarını düşük tutan devlet sübvansiyonlarını kaldırması olarak gösterilebilir. Ancak emperyalizm yanlılığı çok daha somut gösteren bir olay, geçtiğimiz yılın Ekim ayında meşhur bir Pakistanlı muhalif gazeteci Erşad Şerif'in sığınmak için geldiği ülkede, polisler tarafından "yanlışlıkla" öldürülmesi ile yaşandı. Pakistan'da emperyalizm yanlısı bir darbe ile yönetim değişikliği yaşanınca orduyu ağır eleştiren gazeteci ülkeden kaçmak zorunda kalmıştı. Kendisinin uzaktan muhalif yayınlara devam etme olasılığı belli ki emperyalizm yanlısı yeni Pakistan hükümetini ve belki de emperyalist ülkeleri rahatsız etmiş.

Afrika kıtası ardı ardına örneklerde silkenip, emperyalist boyunduruğu üzerinden atma mücadelesine girişiyor. Kenya'da yaşananlar şimdilik böyle bir siyasi içeriğe sahip gözüküyor, ama bu her an değişebilecek bir durum. Odinga'nın eylemleri, uzlaşmacı stratejisine kurban etmesi yeni değil, bu aslında üçüncü kez yaşanıyor. Her defasında duvara toslayan bu strateji son-suza kadar böyle devam edemez, özellikle kıtadaki diğer ülkelerin de etkisiyle Kenya'daki eylemler başka bir siyasi program ile birleşebilir.

Afrika

Libya halkı Siyonizmle normalleşmeye karşı ayağa kalktı!

Libya Dışişleri Bakanı Necla el-Menguş'un İsraili mevkidaşı Eli Cohen ile Ağustos sonunda İtalya'da yaptığı gizli bir görüşmenin basına duyurulmasının ardından Libya'nın birçok kentinde halk ayağa kalktı. ABD'nin himayesinde başlatılan İbrahimi antlaşmalar kapsamında Siyonist İsrail ile normalleşme dalgasına katılan Birleşik Arap Emirlikleri, Bahreyn, Fas ve Sudan'dan sonra sıra Libya'ya gelmiş görünüyor. Menguş-Cohen görüşmesi İsrail tarafından basına servis edilip Libya halkı kitlesel eylemlerle bu görüşmeyi ve İsrail'e teslimiyeti reddettiğini belli edince, Ulusal Birlik Hükümeti Menguş'u açığa alıp soruşturma başlatmak zorunda kaldı. Hükümet yaptığı açıklamada görüşmenin, önceden planlanmamış gayiresmî

bir toplantı olduğunu iddia etse de İsrail'e bağlı *Yediot Aharonot* gazetesi ve İsrail Kamu Yayın Kuruluşu görüşmenin önceden planlandığını ve en üst düzeyde koordine edildiğini yazdı.

Hamas, İslamî Cihad, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi gibi Filistinli direniş grupları bu üst düzey görüşmeyi sert şekilde kınadılar ve görüşmenin Libya halkının anti-Siyonist duruşuna karşı bir hakaret olduğunu belirttiler. Başkent Trablus başta olmak üzere Misrata, Tacura, Zaviye, Sabrata, Zliten ve Beni Velid gibi birçok şehirde zaman zaman silah seslerinin de duyulduğu şiddetli eylemler düzenlendi, cadde-lerde lastikler, İsrail bayrakları ve Menguş'un fotoğrafları yakıldı. Eylemlerde halk sık sık Ulusal Birlik

Hükümeti aleyhine sloganlar attı ve Menguş'tan hesap sorulmasını istedi. Halktan gelen tepkilerin ardından Menguş ülkeyi apar topar terk edip soluğu Türkiye'de aldı. Menguş'un Türkiye'ye gelmesi bir tesadüf değil. Aksine bir süredir Siyonizm ile balayı yaşayan istibdaddan aldığı cesaretin bir sonucu. Körler sağırılar birbirlerini ağırlayadursun Libya halkı da Türkiye halkı da Siyonizme ve işbirlikçilerine asla boyun eğmeyecek! İstibdad rejimi Siyonist İsrail'in Başbakanı Binyamin Netanyahu'yu kırmızı halıyla karşılamaya hazırlanırken, bize düşen de yiğit Libya halkı gibi Siyonizme teslimiyeti asla ve kat'a kabul etmediğimizi göstermektir.

DİP Bildirisi:

Fransa, Sahel'den ve Afrika'dan defol! Nijer'e yönelik yeni-sömürgeci saldırılara karşı mücadeleye!

26 Temmuz tarihinde General Abdourahamane (Abdurrahman) Tiani komutasındaki Nijerli askerler, bölgedeki Fransız emperyalizminin sadık müttefiki (daha doğrusu uşağı) Mohamed (Muhammed) Bazoum hükümetinin devrildiğini ilan etti. Bazoum'un silahlı kuvvetlerce devrilmesi, 2020'den bu yana yaşanan Mali, Burkina Faso ve Gine örneklerine bir yenisini ekliyor. Böylece Fransa'nın bölgedeki emperyalist hükmüne karşı birbirine komşu dört ülkeden müteşekkil bir blok fiilen vücuda gelmiş bulunuyor.

Mali ve Burkina Faso'da olduğu gibi Nijer'de de emperyalizm yanlısı hükümetin devrilmesinin halk nezdinde büyük destek bulduğu aşikâr. Nijer toprağında Fransız birliklerinin varlığına karşı mücadele eden ve liderleri Bazoum hükümeti tarafından hapse atılmış sivil anti-emperyalist hareket M62, 30 Temmuz'da bir gösteri çağrısında bulundu. Nijer halkı bu çağrıya,

eyleme kitlesel olarak katılarak cevap verdi. Le Monde'un alıntıldığı Nijerli bir gazeteciye göre bu eylem, başkent Niamey'in tarihindeki en büyük gösteriydi. Eylemciler Fransız emperyalizmine karşı düşmanlıklarını Fransız bayrakları yakarak, Fransız emperyalizminin ülkedeki en büyük sembolü olan Fransız elçiliğine saldırarak ve nihayet elçiliği ateşe vererek gösterdiler.

Fransız emperyalizmine ve Nijer, Mali, Burkina Faso ve Gine gibi ülkelerde emperyalizmin beslemesi olan hükümetlere karşı bu kitlesel düşmanlık, yaşananın basit bir saray darbesinden ibaret olmadığını açıkça gösteriyor. Bilakis, Batı Afrika'da tarihsel bir kırılma noktasına ve Fransa'nın yeni-sömürgeci hükümlerine son vermek için bir halk iradesinin doğuşuna tanıklık ediyoruz. Bu, şu anda iktidardaki silahlı kuvvetlere güvendiğimiz anlamına gelmiyor. Ancak tüm bu ülkelerde anti-em-

peryalist kitle hareketlerinin varlığı bize bu anti-emperyalist dönüşün askeri liderlik olsun olmasın kalıcı olduğunu gösteriyor.

Fransa ve (Amerika Birleşik Devletleri ve Avrupa Birliği de dahil) emperyalist güçler, bölgede bütün dengeyi değiştirebilecek potansiyele sahip bu kırılma noktasını fark etmekte gecikmediler. Fransa ve diğer Avrupalı emperyalistler "darbecilere" karşı bir dizi kınama yayınladı, ardından da ekonomik yaptırımlara başladılar. Bunun da ötesinde, emperyalizm, hegemonyasına karşı gelişen bu tehdide karşı giderek saldırganlaşıyor. Nijer'in yeni hükümeti Fransız güdümlü bir karşı-darbe planını açığa çıkardığını açıkladı. Dahası, Nijerya liderliğindeki ECOWAS (Batı Afrika Devletleri Ekonomik Topluluğu), 7 Ağustos'a kadar Bazoum iktidara dönmezse Nijer'e askeri müdahalede bulunacaklarına yönelik bir ultimatom yayınladı. Burkina Faso ve Mali ise Nijer'den yana

desteklerini gösterdiler ve Nijer'e karşı herhangi bir askeri müdahaleyi savaş ilanı olarak göreceklere açıkladılar. Moden Fa Lumana gibi Nijerli muhalefet partileri, M62 hareketi ve sendikalar, yeni hükümet desteklerini açıkladılar ve yabancı müdahaleye karşı halkı harekete geçirmeye hazır. Avrupa emperyalizmi destekli Nijerya ordusuyla Burkinalı ve Malili müttefikleriyle beraber Nijer halkı arasında bir savaşın eli kulağında.

Hükümetin devrilmesini destekleyen eylemlerde Rus bayrakları ve Putin yanlısı sloganlar, emperyalist kamptan kopmaya yönelik bir istegin işareti. Bu, emperyalizm yanlısı basının sürekli tekrarladığı gibi illa Rusya veya Wagner'in yönetiminde bir komployu değil, Nijer'in emperyalizmin askeri gücüne ve askeri müdahaleye karşı bir dayanak noktasına duyduğu ihtiyacı gösterir.

Nijer'e karşı her türlü askeri müdahaleye veya ekonomik yaptırı-

ma karşı olduğumuzu en kararlı şekilde ilan ediyoruz. Yeni-sömürgeci saldırıya karşı Nijer ve Sahel halklarının yanındayız. Sahel halklarının Fransız emperyalizmine ve uşaklarına karşı gerekli her yolla savaşmaya hakkı vardır. Fransa'nın Sahel'de yapacağı tek şey var, o da defolup gitmek! Nijerya halkı ve askerleri, Nijerli kardeşlerine karşı savaşmayı reddetmelidir!

Kahrolsun Fransız emperyalizmi!

Fransa Sahel'den defol! Fransa Afrika'dan defol!

Kahrolsun Nijer'e karşı askeri müdahale!

Nijeryalı askerler, Nijerli kardeşlerinize kurşun sıkmayın!

Her yerde emperyalizme ve onun uşaklarına karşı mücadele edelim!

AKP'nin duygu sömürüsü ve rakamların ortaya koyduğu gerçekler: Vergi ve zam yağmurunun nedeni deprem mi? Yoksa sermayenin çıkarları mı?

Seçimlerin ardından hükümetin açıkladığı vergi artışları ve zamlar, bir yağmur gibi yağdı ve iğneden ipliğe yapılan zamlar dinmiyor. Vergi ve zam yağmurunun arka planında devasa boyutlara ulaşan bütçe açığı geliyor. Devlet yıl sonuna kadar 654 milyar lira açık vermeyi öngörmüştü. Sadece ilk 7 ayda bütçe açığının 434 milyar lira ile yüzde 65'i gerçekleşti bile. Yıl sonuna kadar bu rakamın 1 trilyona

Türkiye tek yürek kampanyasında toplanan paralar nerede?

Büyük şovlarla 115 milyar liranın toplandığı söylenen kampanyada milyonlarca lira bağışlayan şirketler hayır işlemediler. Bağışladıkları paraları vergi matrahından düşürdüler. Ayrıca bağışlarda deprem döneminde reklam yapmadıkları için harcamadıkları milyarlarca liralık reklam bütçelerini

hakkında hiçbir yaptırım uygulanmadı. Bağış kampanyasında toplanan 85 milyarın deprem için nasıl kullanıldığı ise meçhul. Deprem bölgesinde halk çadırlarda kalmaya devam ediyor. Ay-lar geçmiş olmasına rağmen bilhassa Hatay'da su, kanalizasyon ve diğer altyapı problemleri had safhada.

Deprem maliyetinden dem vuran AKP neden depremden kâr eden inşaatçılardan bahsetmiyor?

Başından itibaren depremin halk için bir felaket olduğunu ama başta inşaat sektörü olmak üzere sermayenin bu felaketi bir kâr fırsatı olarak gördüğünü söylüyoruz. Deprem sabahı tavan yapan inşaat ve çimento sektörü hisselerini hepimiz gördük. Çimento şirketleri bilançolarını açıkladıkça deprem sürecinde nasıl para bastıkları da ortaya çıkıyor. Örneğin askerlerin Ordu Yardımlaşma Kurumu (OYAK) olarak sahip olduğu OYAK Çimento bile net kârını 2023 yılının ilk iki çeyreğinde bir önceki yıla göre 882 milyon liradan 2 milyar 861 milyon liraya çıkartmış (%224 artış!). Son olarak yeni Cumhurbaşkanı Yardımcısı Cevdet Yılmaz, propaganda yapacağım derken ağzından kaçırıldı. Depreme rağmen ekonomimizin 3,8 oranında büyüdüğünü söyledi. TÜİK'in açıkladığı büyüme rakamları bizim söylediğimizi kanıtıyor. 2023 yılı başında

depremin yaşandığı ilk çeyrekte inşaat sektörü bir önceki yılın aynı çeyreğine göre yüzde 4,5 ikinci çeyrekte ise yüzde 6,2 büyümüş. 2023 yılı ilk iki çeyreğinde inşaat sektörünün toplam büyümesi ise (çeyrek bazında 24,5 milyar liradan 28 milyar liraya çıkararak) yüzde 13,7'ye ulaşmış.

Deprem için kaynağı halktan değil sermayeden toplayın!

Gerçekten derdi depremezeler olan bir hükümet olsa, önceliği depremin yaralarını sarmak olan bir iktidardan bahsediyor olsak öncelikle depremden kâr eden şirketleri vergilendirir, reklam bütçesinin bağış adı altında harcanmasına, bağış tutarla-

rının vergi matrahından düşülmesine müsaade etmez, bir dizi patronun taahhüt edip de ödemediği 30 milyar liranın peşine düşerdi. Halkı düşünen bir iktidar hayatlarını kaybeden on binler varken, kalan yüz binlerce aile yaşama tutunmak için gerekli asgari varlıklarını dahi depremde yitirmişken, yıllarca işçi sınıfının emeğini sömürerek, elinde devasa servetler biriktirmiş olan patronları ve para babalarını vergilendirir. Ancak AKP iktidarı sermayenin çıkarını emekçi halktan her zaman daha fazla gözetiyor. Ne söylerse söylesin eylemleriyle halktan alıp sermayeye veren bir düzeni koruyor.

Devrimci İşçi Partisi diyor ki:

- Depremzedelerin en acil ihtiyaçlarını karşılamaya öncelik verilmeli!
- İnşaat ve çimento sektörü başta olmak üzere depremi kâr ve rant kapısı yapan şirketler işçi denetiminde kamulaştırılsın!
- Şehirlerin yeniden inşasında sermayeye kâr ve rant yara şehirler devlet planlaması ve kamu yatırımları ile inşa edilsin!
- Gerekli kaynak için derhal servet vergisi uygulansın! Şirketlerin ödediği kurumlar vergisi arttırılsın!

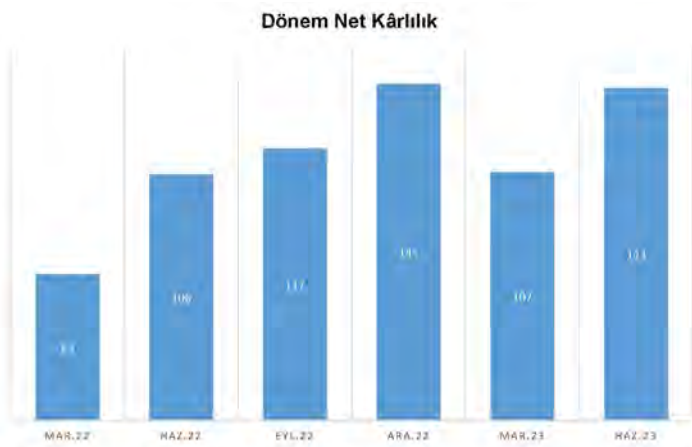
kadar yaklaşacağına dair tahminler var. İktidar her fırsatta tüm bunların deprem dolayısıyla oluşan maliyetlerin sonucunda olduğunu söylüyor. Bu bir çarpıtmadır. Duygu sömürüsüyle halkı soymaktır. İşte rakamlarla gerçekler:

kullandılar. Bağışlar sermayenin reklam faaliyetiydi. Yine de söylenen 115 milyar lira bile toplanmadı. AKP mecliste bu konu gündem olduğunda sözü verilen bağışların 30 milyar lirasının hiçbir şekilde verilmediğini, gerçek rakamın 85 milyar lira olduğunu doğruladı. Ancak bedavaya reklam yapanlar

Vatandaşın üzerine çökeceğinize kâr rekoru kıran bankaları vergilendirin!

Türkiye'de kurulu kapitalist düzende dünya yıkılsa bankalar kârlarına kâr katmaya devam ediyor. Emekçi halkın hayat pahalılığı ile boğuştuğu 2022 yılını bankalar 431 milyar lira net kârla kapatmıştı. Bankalar 2023 yılında ise bu rakama sadece 7 ayda 293 milyar lira daha koydular. Banka-

lar içerisinde kamu bankalarının aktif ve öz kaynak kârlılığında bir azalma göze çarparken kârlılığını arttıranlar içinde ise yabancı özel bankalar öne çıkıyor. Deprem maliyetinden dem vuran ve halkı boğan KDV, ÖTV zamlarını bu şekilde gerçekleştiren devletin Haziran 2023 döneminde 258 milyar lira faiz geliri elde eden bankalardan aldığı vergi sadece 53 milyar lira. Bu da yüzde 21'e karşılık geliyor. Bu durumu bir işçiyi karşılaştıralım. Devlet ayda brüt 21.500 lira (net 15 bin lira) alan bir işçinin elde ettiği yıllık brüt 258 bin liralık kazancından 85 bin lira kesinti yapıyor; yani yüzde 33!

Bankacılık sektörünün 2023 yılı 2'nci çeyrek dönemindeki dönem net kârı, bir önceki çeyreğe göre 143 milyar TL artış göstermiştir. *Grafikte yer alan kalemler üzer aylık akım verileri kullanılarak üretilmiştir.

Hani başkanlık rejimi Türkiye'yi uçuracaktı? İstibdad rejimi sermayeyi uçurur emekçi halkı sömürür!

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK), TÜİK'in açıkladığı Gayrisafi Yurtiçi Hasıla rakamları üzerinden ülkenin gerçek durumunu ortaya koyan bir rapor yayınladı. Raporunda başkanlık rejimine geçişten bu yana ülkede daha da kötüye giden gelir adaletsizliği rakamlarla ortaya kondu. Raporunda şu ifadelere yer verildi:

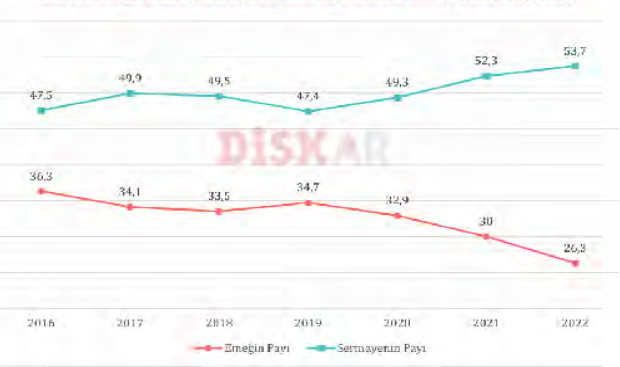
- Türkiye büyüyor ancak emeğin büyümeden aldığı pay (işgücü ödemeleri) azalıyor!
- Başkanlık rejimi döneminde bölüşüm ilişkileri daha da bozuldu.
- Başkanlık rejimi öncesinde, 2016'da emeğin payı yüzde 36,3 iken 2022'de 10 puan gerileyerek yüzde 26,3 oldu.
- 2022 yılında GSYH

yüzde 107 büyürken sermaye gelirleri yüzde 113 ve işgücü ödemeleri ise sadece yüzde 82 büyüdü.

- Başkanlık döneminde GSYH yüzde 300 büyürken emek gelirleri yüzde 213 ve sermaye gelirleri ise yüzde 332 büyüdü!

GELİR BÖLÜŞÜMÜNDE BÜYÜK BOZULMA!

Grafik 1: Emeğin ve Sermayenin Gayrisafi Katma Değere Aldıkları Pay (2016-2022) (Yüzde)

AKP para babalarıyla anlaştı, vergi cennetlerine uçurulan milyarları unutturdu: Vatandaşa kemer sıkıracacağınıza 500 milyar doları getirin!

2022 yılında büyük sermaye çevrelerinden AKP'nin ekonomi politikalarıyla ilgili homurdanmalar başlayınca, dönemin Merkez Bankası Başkanı Şahap Kavcıoğlu, bir sanayi odası toplantısında şirketlerin yurtdışında kayıt dışı 500 milyar dolar bulundurduğunu gündeme getirmişti. Kavcıoğlu şirketlerin yurtdışı bankalarda kayıtlı 90 milyar doları olduğunu, Seyşeller, Man

Adası vb. gibi vergi cennetlerinde ise kayıt dışı 500 milyar tuttuklarını söylemişti. Yüzde 10'u doğru olsa 50 milyar dolar eder, onu da getirip bozdurun demişti.

Aslında Kavcıoğlu boş konuşmuyordu. 500 milyar dolar, Mali Suçları Araştırma Kurulu (MASAK) İsviçre, Lihtenştayn, Man Adası, Seyşeller, Virjin Adaları ve vergi cenneti adalara para gön-

derenlerin listesini elde etmesiyle gündeme gelmiş, Türkiye'nin Banka Hesapları ve Finansal Hareketlerin Otomatik Değişimi'ni (AIA) öngören anlaşmayı 1 Ocak 2021'den itibaren uygulamaya koyacağını açıklamıştı. Bu rakam depremin yarattığı maliyet başta olmak üzere, şu anda halka kemer sıkıran vergiler ve zamların gerekçesi yapı-

lan kaynak ihtiyacını büyük ölçüde karşılayabilecek büyüklükte. Ancak AKP bu paranın peşine düşmek yerine unutturmaya seçti. Bütçe açığını KDV ve ÖTV artışlarıyla, elektrige, doğalgaza yapacağı zamlarla, kamu harcamalarından kısarak, işçiyi memuru enflasyona ezdirerek kapatma yoluna gidiyor. 500 milyar doları hiç gündeme getirmeyen, işçiye emekçiye saldırıldığında değil

sermayenin çıkarlarına feryat eden düzen muhalefeti de onların en büyük destekçisi konumunda.

İşçi sınıfı kendi işini, aşımı korumak için örgütlenmeli ama aynı zamanda sermayenin emekçi halktan kaçıracağı milyarların da hesabını, para babalarının ve sermayenin temsilcisi iktidardan sormalıdır.